

ZDENA
SALIVAROVÁ
a JOSEF
ŠKVORECKÝ

SPISY JOSEFA ŠKVORECKÉHO

Setkání
po letech,
s vraždou

IVO ŽELEZNÝ

SPISY JOSEFA ŠKVORECKÉHO

ZDENA SALIVAROVÁ
a JOSEF ŠKVORECKÝ

SETKÁNÍ PO LETECH, S VRAŽDOU
Detektivka, zčásti romance

**ZDENA SALIVAROVÁ
a JOSEF ŠKVORECKÝ**

SETKÁNÍ PO LETECH, S VRAŽDOU
Detektivka, zčásti romance

ZHOTOVÍ SE PODLE OBÁLKY!!!

**IVO ŽELEZNÝ
PRAHA**

© Zdena Salivarová a Josef Škvorecký, 2001

ISBN 80-237-3636-1

KAPITOLA PRVNÍ

**v níž jsou Anka a Tony Lomnických v Guelphu
nestřídmi**

„Ne-nepojedem?“ Anka si šlápla na jazyk, jak se to lidem stává za okolností, v jakých jsme se octli u Konvalinků. Bylo u nich, jako obvykle, spousta jídla, ale ještě víc lihovin. Přestože jídlo bylo vynikající, po lihovinách byla větší poptávka.

A zapůsobily v rekordním čase.

Orgie zahájila krásně modrá a zaprášená láhev šampaňského, kterou přinesla Helena Westmacottová, protože tuhle značku hned tak někdo nekupuje. Lidem je líto sumy, za jakou by si z flašek, na nichž se v likrstóru prach neusazuje, pořídili stejný zážitek nejmíň desetkrát. Helena ovšem zvolila láhev zaprášenou, aby ukázala, jak dobře se vdala. V běžných stórech se tahle značka neprodává, musí se za ní jet až k jezeru do specializované prodejny na Queen's Quay. Jmenuje se Château Saphir, ročník anno dazumal a prodává se v půldruhalitrových lahvích z tlustého skla za \$ 230,—. Dostane se prý taky v minilahvích, určených pro export do Německa, kde, jak nám jednou vysvětlil zcestovalý Stan Womack, se pije k snídani.

Nebyl to jediný šampus večera. Laura a Stan Womackovi se rovněž plácli přes kapsu. Laura sice neměla takový pytel peněz, jako byl Glenway Westmacott, nyní už spokojeně spící na svěží trávě, ale přesto se rovněž ukázala. Jejich Pal Roger stál bez sedmi baků rovnou stovku a lil se rovněž z mohutné láhve z tlustého skla do šampusek. Hodně už taky mimo ně a nikomu to ani nevadilo.

Byli jsme u Konvalinků v Guelphu na opulentní garden party a bylo už asi deset, ne-li vlastně víc. Party začala ve čtyři.

„Nikam nepojedem,“ oslovil jsem Anku. „Nechci přijít o drajvrs lajsens, a ty snad taky ne.“

„M-myslíš, že jako zůstanem sp-spát tady? Ale s tím Mimi ne-počítala –“

„Prosim tě,“ pravila Mimi jakoby uraženě. „S emerdžensy počítám vždycky!“

Vyzval jsem proto Anku:

„Zavolej Lucce, že přijedem až zítra ráno.“

„Spíš odpoledne,“ pravila zkušená Mimi.

Anka se chvíli pokoušela svalit tu povinnost na mě, ale vysvětlil jsem jí, že bych u dcery ztratil kus otcovské autority. Lucka má dobré uši.

„A j-já nemám ztr-ztr-“

„Ty seš matka.“

Anka se hluboce zamyslela, čekal jsem napjatě. Alkohol zřejmě otupil její feministické sklony, vstala, dovrávorala k telefonu a já se díval, jak vytáčí naše číslo. Povedlo se jí to na druhý pokus. Ze sluchátka se slabě ozval hlásek naší dcery a Anka se snažila mluvit tak, aby Lucinka nepoznala, že maminka je zwhiskovaná. Marná snaha.

V rohu zabrnkal Rodney na kytaru velebnou melodií. Obvykle se svým kytarovým uměním nechlubí, neboť na našich parties hrává Libor Kašpar, vyložený kytarový virtuos, ačkoliv kytarou se neživí. Živí se – tedy neživí, jenom mu agent nebo jeho ctitel pan Galligan z Montrealu občas vyjedná koncert a tam Libor předvádí virtuozitu na klávesnici. Jinak se zaměstnává výukou hry klavírní na jakési soukromé hudební škole, kde většině žáků stačí naučit se jednoduchoucké doprovody k hitům a k tomu nepotřebují projít klasickým Czernyho školením zběhlosti prstů, jak je kdysi musel zvládnout Libor v Praze.

Tentokrát však za Libora zaskočil hostitel. Sotva se Libor stačil povzbudit první skleničkou skoče, zavolala ho Mimi do kuchyně k telefonu a Libor se odporoučel. Od té doby tedy Rodney s přestávkami brnkal své tři nebo čtyři akordy a do-

provázel jimi smíšený sbor, touhle dobou už značně rozsvícený lihovou družností, kromě paní Konvalinkové, Rodneyho matky, která nepila a již estébáci pustili na návštěvu k synovi v naději, že u něj zůstane, oni ušetří socialistickému státu jednu penzi a dostanou přidáno.

Nad rozklíženou harmonií sboru zpívala paní Konvalinková pořád čistým vysokým sopránem. To se nedalo říct o ostatních. Stan Womack, který se na party dostavil pozdě, ostatní rychle doháněl, ale Blanka a Pavel Kulhavých i Mimi Konvalinková, Rodneyho hezká junonská manželka, byli daleko před ním. Zpívala i jakási mladá dvojice se zajímavými jmény, Jana Petřů a Petr Janů, omámená spíš jinou substancí než alkoholem. Ty jsem zde viděl poprvé a měl jsem podezření, že je Mimi pozvala kvůli jménům, protože tomu žertu naší mateřštiny nedokázala odolat. Mimi byla od přírody kuplířka, v Guelphu a v okolí měla v oboru značné úspěchy.

Vysoký hlas paní Konvalinkové sboru neúchylně dominoval:

V pimprlové komédii staló se,

Že usedla vosa králi na nóse...

Král se namích a bouch pěstí do stólu:

„Zavolejte na tu vosu Škrhólu!“

Písničku přerušil výstřel, jehož se nikdo nelekl, neboť jej všichni čekali. Do pokoje vstoupila Mimi s další zaprášenou lahví a za ní Konvalinkovic desetiletá dcera s velikým dortem vroubeným rozsvícenými svíčkami.

Paní Konvalinková zmlkla a ostatní pěvci, vzdor Rodneyho pokračujícímu doprovodu k písni o Škrholovi, celkem plynule přešli ze Škrholy na anglický popěvek, jež si exulanti osvojili dřív než jiné anglické zvyklosti, a my se přidali:

„For he is a jolly good fellow –“

Rodney Konvalinka se vzpamatoval, naklonil se k dortu, který před něho na kávový stůl postavila jeho dcera, a snažil se svíčky sfouknout najednou. Zhaslo však jen dvanáct. Druhý pokus už Rodney neučinil, napřímil se a radostně zvolal:

„Om-omládl sem!“

Nejistým prstem počítal hořící svíčky, vyšlo mu dvacet osm, oznámil to společnosti, zamyslel se, zavrával a Stan Womack podroušeně pravil:

„To je ohromný. Máme tuplem co oslavovat!“

Rodneymu bylo čtyřicet, a významné jubileum se slavilo tímhle skupinovým opilstvím. V Kostelci, kde se Rodney narodil, ho do matriky zapsali jako Radegasta, což si přál jeho otec, příslušník Církve československé. Matka od víry předků nikdy neodpadla a dala potom v kostele svatého Vavřince Radegasta tajně překřtít na Václava. V Kanadě se ale Rodneymu líp hodilo Radegast, protože se přirozeněji poangličťovalo.

Připíjeli jsme. Pavlu Kulhavému upadla sklenice, rozbila se a urazila nos sádrovému trpaslíkovi, jehož Rodney hledal po celém Ontariu a nakonec jej objevil v jedné francouzské vesnici na severu. Tou dobou se v Kanadě takoví trpaslíci těžko sháněli. Teprve jak se zvyšoval příliv emigrantů z Evropy, vznikla po nich poptávka a začli je vyrábět vedle mikimausů. Mimi, veteránku mnoha podobných parties, nevyvedla Pavlova nehoda z míry, odběhla do domu a vrátila se s lopatkou, smetáčkem a lepidlem značky *Crazy Glue*, takže za chvíli byl trpaslík jako nový. Blanka Kulhavá přesto manželovi vynadala, na což jsme byli zvyklí a on taky.

Blanka a Pavel si už dost dlouho říkali Blanche a Paul, ale příjmení si nepřeložili. Hodně členů tohoto pátečního shromáždění přizpůsobilo Kanadě nejen svá křestní jména, ale i příjmení svých otců. Laura Womacková, například, se kdysi jmenovala Libuše; její manžel obětoval podstatnou část původního Stanislava a stal se Stanem. Womack vznikl z někdejšího Vomáčky.

Konvalinkovým na metamorfozaci příjmení nestačila fantazie. Milena si Mimi říkala už v Praze. Dvojice mladých se nyní nazývala Jane Petrew a Pete Yanew; když se to vyslovilo, bylo to podobné originálu. Jediný nezměněný byl ve společnosti Glenway Westmacott – jmenoval se tak odjakživa – a potom my: Tony mi říkali kamarádi už ve staré vlasti a Anku úřady jenom donutily v příjmení změnit poslední ženskou samohlásku na mužskou. Oba jsme se proto podepisovali Lomnický.

Paní Alžběta Konvalinková byla beze změny, protože měla jiné starosti. Právě se rozmýšlela, jestli má režimu udělat tu radost, že se nevrátí, a tím pozbude penzi po nebožtíku Konvalinkovi. Zatím jí v tom bránila obava, že neumí anglicky a ve svém věku se už tu mumlavou řeč nenaučí. Mimoto byla velice zklamána vnoučetem. Když s ním chtěla mluvit, musela Mimi dělat tlumočnici.

Zpěv dozněl, pohlédl jsem k telefonu. Anka se tam dcery na něco živě vyptávala, nesnáze s výslovností ji, zdálo se, přešly. Odhadl jsem, že to znamená, že s naší ratolestí rozmlouvá o něčem krajně zajímavém. Odmítl jsem další osvěžení své sklenice whisky, které mi třesoucí se rukou nabídl Rodney, neboť jsem byl zvědav, s čím Anka přijde, a nechtěl jsem, aby mi ta zajímavost vypadla z hlavy oknem.

Konečně Anka položila sluchátko a otočila se. Na ňadrech jí zazářila brož, původně vyrobená začátkem sedmnáctého století pro její prapraprababičku. Poté rázně vykročila ke mně a já s potěšením viděl, že nevrávorá. Zato měla oči, jak se krásným idiomem naší mateřštiny říká, navrch hlavy, a pravila užasle: „To se podrž, kdo k nám přijel! Prej na návštěvu!“

KAPITOLA DRUHÁ

v níž se objeví někdo, koho by nikdo nečekal

„Rakousko,“ ozvalo se v telefonu, který mi zadrnčel za uchem. Myslela jsem, že je to maminka, aby se zeptala, jakou mám teplotu. Ležela jsem v posteli a četla jsem si Pippi Dlouhou Punčochu. To je moje čtení, když jsem nemocná. Maminka s tátou odjeli hned po obědě do Guelphu na párty ke Konvalinkovým a mě nechali doma samotnou. To mi nevadilo, protože nerada vidím rodiče v podnapilém stavu, a to jim u Konvalinkových vždycky hrozí. Vadilo mi, že s sebou vzali Billinku, aby se prý trochu proběhla v přírodě. Stýskalo se mi po ní, mám ráda, když se mnou leží v posteli. Být nemocná je fajn, ale ne nadlouho. Chřipka se však musí vyležet, a tak ji vylehávám.

„Německo,“ řekla jsem, neboť to byl Brian. To je můj spolužák, a jak se v Kanadě říká, můj boyfriend. Jenže když se to řekne, Kanadani si hned myslejí, co to není. Aspoň ne mezi mnou a Brianem. Aspoň ne moc. Mám ho ráda, a protože mu nejde zeměpis, hrajeme spolu takovou hru. Jeden řekne nějakou zemi a druhý musí říct, se kterou jinou zemí sousedí. Anebo u jakého moře leží. A tak dále. Už jsme takhle procestovali půl světa, já a můj kamarád Brian.

„Francie,“ ozval se správně.

„Itálie,“ pokračovala jsem. A chytil se.

„Atlantický oceán,“ vyhrkl a myslel si že dobře. Kdyby správně, bylo by na mně jmenovat v tom moři nějaký ostrov. Pravila jsem:

„Blbečku, podívej se na mapu. Aspoň vidím, že nešvindluješ. Kde vůbec máš mapu?“

„V hlavě.“

„Tak si tam přimaluj Středozemní moře.“

„Nojo,“ pravil Brian otráveně a zeptal se:

„Jak je ti?“

„Už je to lepší. A jak to, že nejsi ve škole? To vás dneska pustili dřív?“

„Školní sestra mě poslala domů. Jak jsem o přestávce jedl na dvoře sendvič, přilítla vos a píchla mě do nosu. Možná si chtěla cucnout sendviče, i když v něm žádnéj nektar není. Nos jsem měl hned jak bambuli, tak mě pustili domů, abych si na to dával led.“

„Bolí tě to?“

„Trochu. A jsem si dost nepodobnej. Clara Womacková mi řekla, že vypadám jako tapír. Prej jako její máma, když ji v létě taky píchla vos do nosu.“

„No vidíš, tak jsme marodi oba. Co děláš?“

„Jednou rukou si držím na nose pytlík s ledem, druhou mačkám knoflíky na televizi. Co ty?“

„Opakuju si dějiny Severní Ameriky a představuju si, jak ti dám góla, až se tě zeptám, kdo řek: ‚Dejte mi svobodu, anebo mi dejte smrt!‘“

„Nedělej si ze mě srandu. Tak blbej zas nejsem.“

„No kdo?“

„Washington přece!“

„Blbej možná nejseš, ale jseš vedle jak ta jedle.“

„Cože?“

„Promiň. To je takový český rčení. Řek to Patrick Henry.“

„A jo,“ pravil Brian.

Takhle si spolu hrajeme. On blbej není, jenom ledacos neví, co vím já, a naopak. Někdy mě usadí, jako já jeho s tím Patricem Henrym. Já bych bez něj asi měla efko z matiky a možná i z fyziky a Brian ví úplně všechno o letadlech, o nichž já pro změnu nevím nic. Chodíme spolu do školy už od prvního roku na high school. Brian bydlí kousek od nás na Wellesley a každé ráno se pro mě stavuje a jdeme spolu. Je skoro tak velký

jako já a na obličejích má pimple. Mně to nevadí, táta říkal, že to je znak dospívání. Pak že to přejde. Já pimple nemám, maminka tvrdí, že je to proto, že mám správnou výživu. Brian ji má taky, a není mu to nic platné. Naši ho mají rádi. Já taky. Je to můj boyfriend, jenže ne jak to lidi obvykle myslí. Jeho rodiče se s našimi seznámili a občas si telefonují. Pocházejí z třetího kolena z Ruska. Rusky ale mluví asi jako já japonsky. Jmenují se Volkoff a prý mají taky modrou krev jako my. Už ale dost zředěnou, aspoň myslím.

Brianova maminka je z krve lotyšské a polské a taky trochu německé. Tatínek je Rus pomíchaný s Francouzy a Angličany. My jsme proti nim celkem jasný případ. Lomnických z Lomnic. Až na tetu Hubertu, která je nyní paní Whiteová, původně von Kürsten a předtím von Krummen. Ta má v žilách kromě české taky krev německou, rakouskou a anglickou. Jinak jsme ale všichni Kanadáni. Já i Brian a všechny děti ve škole.

Jsou tam i černí, žlutí a jeden je americko-indiánský Kanadán. Tak se to tu říká. American Indian a Indian Indian, aby se to nepletlo. Indické Indiány máme ve škole taky. Nosejí turbany a pod kálhotami nože. Já to neviděla, ale Brian ano, na chlapeckém záchodě. Doma mluví s rodiči anglicky.

U nás doma se mluví česky a rodiče mě taky učí pravopis. Je to nesnadné. Když se napíše houska, tak se to tak čte, a ne huska, jak by to čet Brian. Taky prý nemám plést angličtinu do češtiny a naopak. Jenže mluvit česky je těžké. Když něco česky nevím, tak to ohnu z angličtiny a to trochu česky vypadá.

Už jsem byla unavená a řekla jsem to Brianovi. Slíbil mi, že až mu splaskne nos, přijde mě navštívit, abychom dohráli Evropu. Pak se pustíme do Afriky. To bude oříšek.

Když Brian zavěsil, já jsem usnula. Zdály se mi sny v barvě jako na televizi. Honili jsme se na kolech a Brian pořád zvonil. A zvonil. A já jsem zvonila, až jsem se probírala. Zvonil telefon.

„Lucka?“ řekl hlas.

„Ano.“

„Nikol. Pamatuješ se na mě?“

„Nikolko!“ zvolala jsem nadšeně a opravdu jsem se zaradovala. „Na tebe bych přeci nemohla zapomenout. To voláš ze Států?“

„Ne, jsem v Torontu na autobusovém nádraží. A – nemám kde spát. Mohla bych u vás?“

Mrkla jsem na hodiny. Skoro deset.

„Naši nejsou doma, ale maj se brzo vrátit. Já nevím – Ty fakt nemáš kam jít?“

Podívala jsem se z okna. Byla už tma. Budou tu asi co nevidět, když je to garden party a začla ve čtyři.

„Nikol,“ řekla jsem a vylezla z postele.

„Slyším.“

„Dej mi číslo budky, já ti za chvíli zavolám. Musím se zeptat našich, aby se nelekli.“

„Máma se mnou není,“ řekla Nikolka. „A mě se neleknu. No ale dobře. Piš si.“

Napsala jsem si to tužkou na okraj Pippi Dlouhé Punčochy a řekla jsem:

„Už to mám. Teď zavěsím a za moment brnknu znova. Neuteč mi.“

„Neboj,“ řekla Nikolka.

Zavěsila jsem.

A telefon zazvonil.

„Lucinko,“ ozvala se mamka a měla trochu moc pečlivou výslovnost. Nojo. To jsem si mohla myslet! Garden party u Konvalinkových! „Nečekej na nás. Přijedeme až ráno. Něco malinko jsme vypili, a nechceme riskovat.“ Jako kdybych to nepoznala. „Ležíš? Jedla jsi něco?“

„Neležím. Hádej, mamí, kdo k nám jede.“ Samozřejmě že neuhádla.

Pak užasla:

„Cože! Nikol? Kde se bere v Torontě?“

„Může u nás spát? Ona nemá kde.“

„Jaktože nemá kde?“ pravila přísně maminka.

„Ona je tu sama.“

„Sama? To ji Marta pustila?“

„Já nevím, mamí. Ona mi to řekne, až přijede. Může?“

Mamka dlouho mlčela, ale nakonec řekla:

„Ustel jí v basementu a dej jí něco k jídlu. Jenom ať u nás, prosím tě, něco nevyvede. Znáš ji přece!“

Nikolka tu byla za chvíli. Vypadala trochu ucouraně a oči měla vykulené. Jinak se ale nezměnila. Teda ne moc, jenom asi jako já. Tenkrát jsme byly děti, a to už nejsme. Ale poznala jsem ji hned.

A v jednom se nezměnila vůbec. Byla, jako obvykle, celá pokecaná, rozcuchaná jak dráteník. Jen byla o něco větší a vrabčí hnízdo na hlavě si kolem dokola obarvila na fialovo. Na sobě měla natrženou minisukni a tričko od hořčice. Ale mně to nevadilo. Bylo prima, že ji zas vidím.

„Lucko,“ vyjela na mě hned ve dveřích. „Mně se stalo něco strašného!“

„*My God!*“ řekla jsem anglicky, protože česky jsem si nevzpomněla. „Co to bylo, co se ti stalo?“ Hned jsem se v duchu opravila, že se to česky tak neříká.

A zatímco jsem jí mazala chleba máslem a dávala na něj, co bylo v lednici, a ona ten sendvič slupla jak malinu a já jí udělala ještě jeden, všechno mi řekla.

Bylo to děsné.

KAPITOLA TŘETÍ

v níž detektiv Shumaker přesně vykonává pokyny svého klienta a dostává strach, že z toho bude malér

V týhle branži se čeká, že člověk udělá, zač dostane – nebo taky jenom má dostat – zaplácíno. Najdou se klienti, který si daj vysvětlit, že některý přání, co když detektiv jedná podle nich, nepovedou k těm výsledkum, co kvůli nim klient detektiva najal. Prostě rozumný lidi: najmou si profesionála a všechno nechaj na něm.

Naneštěstí John Smith k takovejm klientum nepatřil. Byl to nafoukanej trouba, na druhý straně ovšem zazobanej a ne lakomej. Platil bez smlouvání a štědře. Po týhle stránce sem si na něj nemoh stěžovat. Obvykle si mě najímal kvůli různěm podezřením ohledně kleptomanů u něj ve fabrice a většinou sem je vodkryl.

Jenomže pak mu někdo pověděl, že cifršpiónstvim sem se vždycky neživil, a tak mě pověřil jinou věcí, v který jsem míval velkou praxi za starejch dob. Jenomže aby všechno nechal na mně, to ho ani nenapadlo. Šlo o jeho hezoučku manželku Marilyn.

Marilyn byla příjemná, veselá, skvělá hospodyňka, jako vystřižená z nějakýho starýho hollywoodskýho filmu z dob, co takový manželky den co den čekaly na manžílka, bílou zástěrku přes moc slibný ňadra a s voňavou večeří na stole.

Vaření jí dokonce bavilo do tý míry, že vedla na conestogský koleji kulinářskej kurz, kam brala jenom ňákejch pět procent zájemkyň a zájemců z toho davu, kterej se vždycky hlásil. Ne že by to jako choť továrníka potřebovala. Byla to prostě

vášeň. Mezi svejma študentama měla i pár chéfů z pětihvězdičkovejch restaurací v Kitcheneru a Waterloo a i z Toronto a jednoho až z Montrealu, kterej ani neuměl anglicky, protože to byl bona fide francouzskej kuchař importovanej z Paříže.

Zapotřebí to teda neměla, a nejenom kvůli manželovi. Po nebožtíku otci zdělila akcie továrny na sušený mlíko a na dětský konzervy: zboží, který šlo na vodbyt jedna radost, poněvač to kupovaly všelijaký prachatý dobročinný organizace na vývoz do Třetího světa, takže se nestalo, že by nějakej kunčaft zůstal viset. Marilyninej papá byl v tomhle tutovým businessu hlavním akcionářem.

Jak sem to viděl já, Marilyn měla jedinou chybu, aspoň se to tak zdálo: byla o pěknějch pár let mladší než její dost roztundní a mrňavej manžel. Když šli po ulici, a to se vobyčejně vedli za ruce, vypadalo to na incest chlípnyho fotra s dceruškou jako vobrázek.

Že si taková prachatá, pěkná a řek bych inteligentní ženská vzala pidimuže, kterej vypadal jak zakrslej Hitler a žárlil jak Othello, bylo jedno z těch tajemství přírody. Jednou sem viděl francouzskej film Kráska a zvíře, s titulama. Já bych tu dvojici přemenoval: Kráska a vůl.

Ach jo. Jednou, dyž zrovna nebyly žádný kšefty, vzpomenul sem si, jak sem se na začátku svý kariéry viděl coby ontárijskej Phil Marlowe. Pak mě napadlo, kolik sem vlastně za těch dvacet let v branži vyřešil vražd, a bylo to jednoduchý. Jednu.

„Vyřešení“ se tomu ani nedalo říct.

Měl sem tehdá infračervenou kamerou pořídít skrz stropní vokno snímky milenců, nějakyho Victora Garfielda a Geneviev Fosterový, samozřejmě vobou řádně voddanejch s jinejma partnerama. Manžel Fosterový, jistej Bruce Foster, na mě hodlal čekat v baru hotelu Howard Johnson v Kitcheneru a snímky, který bych mu byl dodal, měly mu posloužit k rozvodu. Byl to žárlivec všech žárlivců futrál, dokud mě nenajal můj dnešní klient John Smith.

Do jeho případu sem se zamotával čím dál víc, a jak sem na lavičce v parčíku naproti jeho rezidenci čekal, až přijede bu-

doucí milenec jeho manželky, měl sem silnej pocit, že bych z tohohle kšeftu měl vycouvat, dokud je čas. Milenec se menoval Patrick Bender, vyráběl kolečkový židle pro kriply a byl to, jak jinak, taky ženáč.

Tenkrát ten Foster to v baru hotelu Howard Johnson nemoh vydržet, nepočkal, až mu telefonem voznámim, že mám, co potřebuje, zvrh do sebe poslední asi z šesti koktejlů a vyrazil domu. Doma si tiše vodemknul, zul si boty, po špičkách došel ke dveřim ložnice, dal na ně ucho a uslyšel vrzání postele. No prostě vlít do ložnice zrovna ve chvíli, kdy mně se poved snímeček jak dělanej pro rozvodový řízení. Já se chtěl eště zasichrovat druhym záběrem, znova sem v hledáčku zavostřil na manželskou postel, a právě dyž sem zmáčk spoušť podruhý, skočil muj klient na tu postel s tasenym loveckym nožem a Garfielda zapích.

Nazmar moje fotky nepřišly, jenom místo u rozvodovýho řízení je prokurátor předložil jako *corpus delicti* vraždy ze žárlivosti. Musel sem tam jako korunní svědek, samozřejmě krajně nerad, protože svědčit proti vlastnímu klientovi člověku nepřidá na renomé. Na druhý straně sem neměl na vybranou, jinak bych přišel vo licenci. Byl bych svou účast na tom maléru možná i zatajil, jenže blbec Foster sám zavolal policajty, přiznal se na místě k mordu a k hrubýmu nakládání s manželkou a na stanici policajtum vylíčil, jak mě najal, abych mu tu nevěru zvěčnil stropnim voknem v ložnici. To vokno si před lety pořídil na zakázku, aby to s manželkou mohli dělat zalitý měsíčním světlem. To bylo jejich manželství eště v romantický fázi.

Tak sem se zasichrovat musel. Fotky byly svym způsobem muj majstrštyk: jedna nezvratnej důkaz nevěry, druhá nezvratnej důkaz vraždy. Ovšem vzhledem k tomu, jak věc dopadla, radši sem se s nima jinejm klientum nechlubil.

Foster, chudák, mi nezaplatil: z kapesnýho v kriminále nemoh, tak sem se vobrátil na jeho manželku: ta mě, za použití fyzickýho násilí, vyhodila a soudce mi za *corpus delicti* jenom poděkoval. Protože se po vrahovi nemuselo pátrat, nikdo nevypsal vodměnu, a já sušil hubu. To poděkování mi ani nedali písemně, abych si ho moh pověsit v kanceláři.

K týhle divný aféře došlo dávno před tím, než v Kanadě vodhlasovali blbý zákony, že k rozvodu nejsou žádný takový důkazy už zapotřebí, a tím zatraceně poškodili muj business. Musel sem se přeorientovat na ilegální imigranty, na rozmazlený děti uprchlý z domova, na finanční machle, defraudace, malverzace a různý jiný podvody, v čemž sem sice taky získal slušnou praxi, jenže jako z udělání, ačkoliv šlo vo prachy, žádněj muj případ neved k vraždě, a přitom v tomhle oboru vražda neni nic zvláštního.

Takže sem uvítal, dyž se na mě vobrátil John Smith se žádostí vo šmírování jeho přírodou štědře vobdařený paničky. Ne proto, že bych doufal, že budu mít na kontě další vraždu, a starej pocit, že ze mě bude ontárijскеj Phil Marlowe, se probudí z limbu. Spíš to byla, po všech těch ilegálech, zdrogovanějch dětičkách, defraudantech a pradlenkách špinavejch peněz, vosvěžující změna.

Na Smithův pokyn sem začal šmírováním dvou z těch ché-fů, jednoho z hotelu Radisson v Kitcheneru, druhýho z Royal Yorku v Torontu. Nevedlo to k ničemu; voba to byli studenti už dost vobstarožní, a sotva Marilynka rozpustila třídu, nasedli do aut a byli v tahu.

Přesto sem Marilyn šmíroval skoro dva měsíce. Většinou sem seděl na lavičce za živym plotem, vodkud byl vejhled na Smithovu vilu za Guelphem, a z ní na mě za křovim vidět nebylo. Hospodyňka Marilyn vyvářela voběd pro invalidního dědečka a pak hned začla vyvářet večeri pro manžela. Na ní si dávala záležet, takže jí trvala někdy až pět hodin. Každěj druhěj den šli spolu do kina nebo na nějakej koncert a pak rovnou domů. Byla to pohodlná služba. Jenom dvakrát tejdně, v úterý dyž jela Marilyn nakupovat, vstával sem z lavičky a přilepil sem se jí na cadillac. Nic. Nakoupila, s nikym nepromluvila slova kromě několika hellou přítelkynim a študentkám, naložila nákup s pomocí poskoka z krámu do auta a honem domu, do kuchyně – prostě Hollywood. Bejvalej. Žádný rande, nic. A právě tak ve čtvrtek, to jezdila dát se navondulovat a vodtamtud nejkratší cestou domu. Začínal sem se vobávat, že Smith se uklidní, a já vo ten prima džob přídu.

Pak se na mě usmálo štěstí. Nebylo mi jasný, čemu to přičíst, jestli si Marilyn všimla, že ji šmíruju, pochopila, voč de, a na manželka se naštvála, anebo jestli vopravdu podlehla šarmu Patricka Bendera, nevim. Fakt je, že po dvou měsících negativních hlášení moh sem konečně svýho klienta uspokojit.

Klient mi zavolal, manželka mu prej sdělila, že na doporučení přítelkyně mění kadeřníka a jemu že je to podezřelý. Jemu bylo podezřelý všechno, ale tentokrát se trefil.

Marilyn vyjela jako vobvykle na nákup, jenomže nebylo úterý ani pátek, ale středa. Jel sem za ní, vona za chvílku přibrála nějakou ženskou z domu u silnice a pokračovaly ne do guelphskýho centra, ale do Toronta! Zaparkovaly na rohu St. Clair a Yonge před nějakym salónem krásy U hraběnky, ne před Krásnejma kučerama jako vobvykle. Smrděly tam asi hodinu, a dyž se zas vobjevily, zapadla ta druhá hned vedle do delikatesu a Marilynka popojela kousek dál před dost vošuntělej bar Mick E. Finn a hr dovnitř.

Tam na ni čekal Bender. Poseděli, Marilyn vypila jednu Pink Lady a pořád koukala na hodiny, Bender do ní hučel a stih do sebe nalejt dva manhattany bez ledu a já taky. Pak se rozloučili polibkem – totiž Bender políbil Marilynce ruku a vona se snad zapejřila, aspoň to tak vypadalo. Venku popojela ten kousek zpátky a eště vo kus dál, vešla do kafírny Šálek navíc a já se v autě nudil skoro hodinu, než se konečně ukázaly, naložily nákup tý druhý ženský do kufru a rozjely se na plný pecky zpátky do Guelphu. Kamarádka vystoupila před domem u silnice a já jel za Marilyn až k jejich vile za městem a pak rovnou k Smithovi do podniku.

Poprvně sem moh vykázat výsledek a taky eště jinou útratu než jenom za benzin. Smith se rozradostnil, zaplatil účet za dva manhattany, ani nemrk, a prones mi přednášku na téma svýho nosu, kterou sem vyslechnul už několikrát. Měl nos na nevěru a teď se mu ten čuch konečně potvrdil.

Za tejden se přednáška vopakovala, protože Marilynka se opět scukla s Benderem u Mick E. Finna a já dostal k účtu za útratu eště bonus. Měl sem zase dojem, že Smith má ze záletů svý choti radost. Možná byl úchyl zvláštního druhu: potřebo-

val parohy, aby se moh sexuálně ukojit. Dneska se všema těma sexuálníma zvláštnostma, co se vytrubujou v televizi, člověk neví.

Pak to začalo vypadat vyloženě slibně. Moh sem předložit k proplacení eště dvakrát dva manhattany, načež Smith pojal ten blbej plán.

Měl sem mu ho na fleku rozmluvit. Ale dyž mi začal nadšeně vysvětlovat, jak Marilyn přistihne v kýženým *flagranti*, ve mně se proti zdravému rozumu vzedmula ta už málem zapomenutá naděje, že se přece jen dožiju novy vraždy. Tentokrát bez focení, ale zato s pachatelem, kterýho usvědčím, protože Smith najde Marilynku už voddělanou, ale jak je zbabělec, policajtům nezavolá.

A jak sem se zasn timer, začal sem, já blbec, fantazírovat. Vražda Marilyn Smithovy povede k druhý, jako v chandlerovkách. Podezření z tý druhý vraždy padne na mýho klienta, kterej po nálezu mrtvolvy svý milovaný uteče a bude nezvěstnej. Jenomže já skutečnýho vraha dostanu, dokážu, že Marilynku zamordoval, proč, to se uvidí, možná to bude jeden z těch chéfů, kterej někoho nechtě votrávil Marilynčinym receptem z toho jejího kuchtickýho kurzu, a svýho klienta zprostím podezření i z tý druhý vraždy, kdo spáchal tu, se taky uvidí, a tak dále.

Prostě sem blbnul, jako dybych psal detektivku, ovšem jen v duchu. Smith hodlal blbnout ve skutečnosti.

Měl sem mu to jednoduše rozmluvit, ale jednak náš zákazník je náš pán, jednak co bych mu to rozmlouval, dyž se mi s ním naskytla šance aspoň na chvilku bejt v duchu zase tim, co „kráčí těmahle hanebnejma ulicema“ jižního Ontaria „a nemá ani špinavý ruce, ani strach“.

Plán to byl prostě jak z detektivky, jenomže ne z Chandlerovy. Smith manželce vohlásí, že vodjíždí na dva dny do Toronto na třídní schůzku svýho ročníku po dvaceti letech. Ta se má v Torontě vopravdu konat, takže Marilyn si to může klidně ověřit. Smith vodjede ráno, místo do Toronto si to namíří do motelu Pine Grove na Guelph Line, kudy se dá jet do Toronto z jihu, a tam se ubytuje pod ménem John Ingraham. Sotva vypadne z domu, já se usadim v parčíku naproti jejich rodinnému

sídlu, vodkud je vidět na příjezdovou cestu k baráku, a budu čekat, až se vobjeví Benderův jaguár kabriolet. Jakmile se to stane, zavolám z budky v rohu parčíku Smithovi-Ingrahamovi do motelu, ten nastartuje a překvapí manželku ve vytouženým sexuálním aktu s cizím ženáčem.

Na mou votázku, co se stane pak, kterou sem vyslovil ve vzpomínce na dávnej případ vraždy Victora Garfielda, mě Smith ujistil, že nic. Jenom manželce „vmete nevěru do tváře“. Projevil sem obavu, jestli to skončí pouhym „vmetnutím do tváře“, ale Smith mě ujistil, že neni blázen, aby na manželčinou nevěru eště doplatil. Situace, kterou mu pomůžu připravit, mu prostě poskytne důkaz, že nežárlil nadarmo. Ve mně to utvrdilo přesvědčení, že Smith je úchyl vojediněly sorty.

Zkrátka a dobře, měl sem mu to rozmluvit a přesvědčit ho, aby se spokojil s mou filmovou kamerou, kterou bych na vosmičku jistě dokázal natočit příchod i vodchod Patricka Bendera, a jestli votevřou vokno, poněvač předpověď počasí je na mimořádný horko, moh bych mu možná i haselbladem pořídít viditelnou satisfakci. Snad by mu to pomohlo k vorgazmu. To bych mu samozřejmě neřek.

Jo, měl sem mu to rozmluvit, ale nerozmluvil. Místo toho sem v dohodnutou hodinu zased s lulkou, kterou nikdy nekouřim, a s románem v tvrdý vazbě, ačkoliv čtu nanejvejš thrillery v pejprbeku, na lavičku za křovim, krytou zrakum možnýho pozorovatele ze Smithovýho domu.

Seděl sem asi tři hodiny s krátkou přestávkou, kdy sem si byl ulevit na záchodek, jaký správa městskejch parků všude nastavěla, a pomalu mě marlowovský fantazírování začalo vopouštět. Po chvíli sem měl pocit, že i Smithový podezření a složité plány sou, spíš než skutečnost, taky jen fantazírování, jedině trochu jinýho druhu. A já tu budu dřepět celej den – zaplať pámbu za městskou správu. Se vztekem sem si vzpomněl, že nemáme domluvený, co mám udělat, dyž se do soumraku Bender nedostaví. Mám dál dřepět vo hladu na lavičce? Smithova jistota, že Bender tu bude cobydup, jen co kocour vytáhne paty z domu, mě infikovala, a já si s sebou nevzal ani sendvič.

Anebo se na čekání po západu slunce vykašlat? Vodejít do hospody, pak se případně vrátit, a jestli se u Smithů bude svítit, vyfotit to voknem? Pokud bude co...

No, dřepěl sem na tý lavičce celej den. Jak sem tak pomalu a pořád rychlejc dostával vztek, rozhod jsem se zajít do hospody jeden blok dál. Tam sem si dal club sendvič a jeden, pak druhej manhattan, vztek mě přešel a dostavily se výčitky, že bych měl jako profesionál sedět, třeba vo hladu, na tý lavičce. Takže před vosmou sem se zved, zaplatil, a šel se usadit s románem na lavičku. Už se smrákalo, zasníl sem se, a najednou zahrnul k hlavnímu vchodu do Smithovic vily červenej kabriolet a z něj křepce vyskočil Bender. Než bys řek švec, dveře se vtevřely a Bender zapad dovnitř.

Za vteřinu sem byl u budky. Vytočil sem číslo motelu Pine Grove a podíval sem se na hodinky. Za deset minut vosum. Bender je dochvilnej.

„Motel Pine Grove,“ ozval se v telefonu chraplavej hlas, podle jakýho se pozná alkoholík.

Málem sem se přerěk:

„Pana S – Ingrahama.“

Alkoholík chvíli hledal v knize hostů, pak:

„Žádněj Es Ingraham tady neni. Ráno se tu ubytoval náákej John Ingraham z Windsoru.“

„To je von. Vypadlo mi jeho křestní méno. John Ingraham.“

Recepční nás přepnul a vozval se Smith-Ingraham:

„Tady Smith.“

V duchu sem se ušklíbnul a řek sem:

„Pardon! Já chtěl pana Ingrahama.“

„Shumaker?“

„Ano. Jak –“

„Já jsem Ingraham. Tak co?“

„Myši mají pré,“ pravil sem. To sem měl nařízený. Smith naléhal na mluvení v kódech.

„Jedu!“ zvolal Ingraham a prásknul telefonem.

Doloudal sem se k lavičce. Tady mi vlastně šichta končila, ale byl sem zvědav, jak dopadne to „vmetnutí do tváře“. Usadil sem se a kouknul sem znova na hodinky. Za deset minut se to

dá stihnout krásně, Ingrahama bude navíc pohánět žárlivost, bude tu hned.

Pohodlně sem se vopřel vo zadní trám lavičky a zapálil sem si zatím nepoužitou lulku. Vlastně je to docela dobrý kouření. Asi nechám cigaret. Zasníl sem se – ty marlowovský sny...

Z nich mě vytrhnul Bender, kterej se najednou vyřítil ze Smithovic vily, hopsnul přes zavřený dvířka do svýho kabrioletu a ze dveří mu eště zamávala ženská ručka.

Vyskočil sem, že poběžim zažhavit drát Smithovi, jenomže v tom momentě se v mym zornym poli vobjevil Smithův béžovej de soto. Pokusil sem se na Smithe zamávat, von ale zřejmě uviděl Benderův jaguár, možná ve votevřenym voze Bendera i poznal, a mě buď ignoroval, nebo měl voči jen pro milence svý Marilýny. Prudce přibrzdil, votočil se do účka a vyřítil se za kabrioletem.

Zatraceně!

Kles sem na lavičku. Voba vozy zmizely za rohem.

Mám jet za nima?

Fantazírování mě přešlo.

Drž se, ševče, svýho kopyta. Smith si mě najal, abych mu dal echo, že myši maj pré. To sem učinil, a povinnost, za kterou mě platí, teda skončila.

Co se bude dít na silnici, sem si radši nepředstavoval. Už jednou, před lety, sem se z překérní situace vykroutil, dokonce s pochvalou. Podruhý mi ta ruleta vyjít nemusí.

Jel sem domu, v zádech mizernej pocit, že z toho „vmetnutí do tváře“ na silnici bude pěkněj průšvih.

KAPITOLA ČTVRTÁ

v níž je Helena Westmacottová svědkem zajímavé události v motelu Pine Grove

Parties u Konvalinků jsou pokaždé zážitek. Odjakživa byly. Už v dobách našich začátků, kdy ještě nikdo neměl nic, jen starosti jak se uchytit, u Konvalinků bylo vždycky veselo. Hlavní zásluha za to patřila Mimi. Měla ráda lidi a ráda je dávala dohromady. „Je dobře o sobě vědět,“ říkala. „Každý už má nějakou zkušenost, každý něco ví nebo umí a můžeme si všelijak pomáhat, ne?“ Když se objevil nějaký nově příchozí, mohl se spolehnout, že ho Mimi pozve.

Bydleli jsme tehdy porůznu, ponejvíce v najatých bytech ve věžácích, které kromě plaveckých bazénů mívaly taky společenskou místnost, a ta se dala pronajmout pro svatbu, banket nebo schůzi. Na pronájem jsme se skládali a k pohoštění každý přinesl, co mohl. Zpívalo se, hrálo na kytary, někdy i tančilo a střídavě pilo. Většinou pivo, na dražší alkohol skoro nikdo neměl. Mimi tomu říkala „terapeutické mejdany“, a to docela trefně. Každý se potřeboval občas odreagovat a být mezi svými.

To byla první fáze naší emigrace. V druhé jsme si začali kupovat auta a ve třetí domky. Terapeutické večírky se stěhovaly do lepšího. Nejlepší podmínky pro takové mejdany byly u Konvalinků. Mimi byla brzo výřečná i v angličtině, uchytila se jako realitní agentka, a tak pro ni nebyl problém najít pro rodinu velký dům blízko Guelphu, který se dal snadno zvelebit. Měl i velkou zahradu, kde v létě Mimi pořádala garden parties.

Při zvelebování sklepa, kde původní majitel pěstoval žampiony, mysleli manželé Konvalinkovi rovněž na společenský život české komunity, a to v zimě. Učinili z původně nelákavé místnosti vlastníma rukama malý zázrak. Ohodili zdi, vyceментovali podlahu, pokryli ji kobercem a zanábytkovali salón starými venkovskými stoly a lavicemi, jež za nepatrný peníz skupovali od farmářů v okolí. Dvakrát třikrát do roka se tu oslavovaly narozeniny, křtiny, svatby a jiné úspěchy.

Tentokrát jsme se sjeli na oslavu Radegastových čtyřicátých narozenin a současně jeho jmenování principálem základní školy v St. Jacobs, příměstí Kitcheneru. Radegast, nyní Rodney, byl absolvent pedagogické fakulty UK a zde učil zeměpis a francouzštinu, což bylo trochu absurdní, neboť francouzsky mluvil asi jako sudeťák česky. Ovšem v naší teoreticky bilingvní zemi byla v Ontariu na střední škole francouzština povinná jen jeden semestr, takže děti si z druhého oficiálního jazyka Kanady odnášely do života slova *bon jour, merci a merde*.

S oslavou bylo tentokrát spojeno i uvítání Radegastovy maminky, která nedávno přijela z Čech na návštěvu. Opásaná zástěrou činila se v kuchyni, jako by tu byla odjakživa.

Nalila jsem si bourbon a vyšla jsem za Mimi do zahrady. Byla už trochu rozjařená. Mimi je ale rozjařená, i když nepije. Nikdy, ani v nejistých dobách začátků, jsem ji neslyšela bédovat. Ráda se směje, a když si dá skleničku, směje se ještě radši. Ťukly jsme si.

„Na dorost,“ mrkla směrem k záhonu macešek, kde stál, poněkud rozpačitě, pohledný mladík. „To je Petr Janů. Přijde ta žába?“

„Jede s Kulhavejma, asi tu budou každou chvíli.“

„Takže ať se dobrá věc zdaří!“ Mimi zvedla sklenici a ťukly jsme si znova.

To byla celá ona – musela lidi kuplovat. Petr Janů přišel do Kanady nedávno, utekl ze zájezdu do Jugoslávie a tady se zatím moc neorientoval. Povoláním instalatér, plánoval, že si zařídí vlastní firmu, ale na to, aby si mohl udělat licenci, mu angličtina zatím nestačila. Tak ho Mimi dala dohromady s komunitou. Rozhlásila po známých, že je tady šikovný mladý

kluk, který umí všechno spravit, a Petr tedy spravoval lidem po barácích, co spravit potřebovalo, a večer chodil do bezplatných kurzů našeho oficiálního jazyka.

„Pod' k nám, Petře! Co ti mám nalejt?“

Přisedl k nám dvěma a v tu chvíli, jako by dostala žihadlo, už vedle něj seděla Helena Westmacottová. Tu jsem zrovna v lásce neměla. Od té doby, co jsem se s ní seznámila na barbecue u našich kanadských sousedů Patricka a Bernice Benderových, si na ni dávám pozor. Ne že bych měla důvod žárlit, ale člověk nikdy neví.

U Benderů se tenkrát chovala dost provokativně, a to prosím v přítomnosti svého muže a Patrickovy Bernice. Westmacott, starý paroháč s vyžehleným obličejem a snadno rozpoznatelným příčeskem na lysém temeni, byl patrně i slabý na zrak. Mně ale stačilo dívat se a vidět. Jak jí Patrick zapaluje cigaretu, jak na něj Helena dělá oči přes okraj sklenice, jak ji on svlíká pohledem, když se zvedne a jde si pro něco do auta, aby předvedla hezké nohy a mohla kroutit zadkem. A to jsem se ani nemusela shýbat pod stůl, abych věděla, že se jedna ta hezká nožka otře tu a tam o Patrickovo koleno, které neuhýbá.

Po cestě domů jsem řekla:

„Tony, ti dva spolu něco mají.“

„Prosím tě!“ řekl mi můj nevinný manžel. „Ty všude vidíš čerty na zdi!“

„Uvidíme oba,“ řekla jsem tenkrát, a viděli jsme. Když je Bernice jednou konečně přistihla v objetí na příjezdové cestě ke garáži, kam šla nečekaně zastavit kropicí hadici, řekla jsem jí, co jsem už dávno věděla.

Čekala jsem, jakou jí nepovím novinu, ale to jsem se spletla.

„Myslíte, paní Lomnická, že jsem slepá?“ otázala se s ironií v hlase.

No nic. Teď jsem byla svědkem stejné hry jako tehdy u Benderů, jenomže objekt byl jiný. Viděla jsem, jak Helena dělá přes okraj sklenice oči na Petra Janů, jak si od něj půjčuje zapalovač, ačkoli má svůj, a tak dále. Technika, řekla bych, dost

nevynalézavá, která ale obvykle zabere. Na někoho. Zdálo se, že i Petr se chytí, jenže slibný začátek přerušil příjezd Kulhavých a s nimi očekávaná dívka zajímavého jména.

„Jana Petru,“ představila ji Milena Petrovi.

„Petr Janu,“ řekl Petr a zazubil se. Totéž učinila Jana a přisedla si k nám. Byla to pěkná holka, o hodně mladší než my starousedlíci a pusa jí dobře jela. Se škodolibou radostí jsem pozorovala, jak Petr najednou rozvazuje a jak Helenina šance rychle mizí. Když někdo spustil muziku z gramofonu, Petr vyzval Janu a odešli tancovat.

„Tak vida,“ pravila Mimi spokojeně. „A je to.“ Sebrala láhev a nalila mi dalšího bourbona. „Zapijem to, ne?“ a otočila se s lahví k Heleně.

„Mně ne, Mimi, prosím tě,“ Helena přikryla sklenici dlaní. „Na mě je to moc silný,“ prohlásila pokrytecky. „My jsme přivezli šampus.“

Podívala se ke stolu, kde stály lahve věnované hostiteli i přinesené hosty. Bylo jich požehnaně. Ale žádný šampus jsem tam neviděla.

„Nojo!“ Helena se praštila dlaní do čela. „Já ho nechala v autě před motelem!“ A vyskočila a zapadla do domu, protože ze zahrady nevedla žádná branka.

Motel byl málem za rohem. Kousek do stráně a přes okresní silničku. Než jsme s Mimi stačily dopít drinky – já už druhý, a to party sotva začala –, byla Helena zpátky. Láhev, kterou přinesla, byla krásně modrá a veliká. Aspoň litr a půl. Aspoň dvě stovky.

Druhý bourbon mi už trochu, zatím příjemně, stoupl do hlavy. Mimi mrkla na mou prázdnou sklenici a pohotově mi nalila třetí.

„Už bych neměla, Mimi. Večer musím řídit.“

„Ále,“ mávla rukou. „Je teprve půl pátý. Do večera vystřízlivíš.“

Podlehla jsem té naprosto falešné iluzi a Mimi se brzy znovu chopila láhve s bourbonem. Radegast vybalil kytaru a začal brnkat, připojil se k němu Libor Kašpar, Radegast ještě chvíli brnkal dál s Liborem a pak toho nechal a dal se do zpěvu.

Libor hrál totiž jako koncertní mistr. Byl profesionální pianista a živil se i tady muzikou. Na soukromé hudební škole paní McCollinsově učil klavír a dával soukromé hodiny na kytaru. Na piano učil taky naši Lucku.

Teď na kytáře spustil písničky z šedesátých let, které jsme všichni znali a milovali a jež patřily k repertoáru našich terapeutických mejdanů už deset let.

Helena vstala a odnesla své šampaňské vychladit do kuchyně. Šla jsem za ní, abych se na tu láhev podívala ještě jednou. Helena ji otírala z prachu brčálově zeleným kleenexem. Napadlo mi, že až se flaška vypije, mohla by se hodit naší Lucince. Svítila nádhernou modří a pestrobarevnou vinětou a byla by z ní krásná lampa pro školní bazar. Žáci totiž dostali za úkol každý vyrobit něco, co by se dalo prodat ve prospěch školního basketbalového týmu.

V kuchyni stála maminka Konvalinková u plotny a vařila s Mimi dršťkovou polívku. U nohou jí seděla naše Billinka a hypnotizovala ji. Inu, kde je jídlo, tam je náš pes a čeká, co upadne.

„Tak si, paní Anko, pořád lámu hlavu, co jsem to měla z Prahy vyřídit. Ale kdybyste mě zabila, tak si nevzpomenu od koho, komu a co to bylo. To je co? Ukázková skleróza. A bylo to něco moc důležitýho!“

„Nesmíte na to moc myslet, paní Konvalinková. Podle Freuda vyplují v paměti zapomenuté věci samy od sebe, když si s nimi přestaneme lámat hlavu.“

Na zdi zadrnčel telefon.

„Vem to, Mimi, prosím tě. Já bych stejně nerozuměla.“

Mimi zvedla telefon, poslouchala a potom zavolala:

„Libore! Pro tebe!“

Libor od ní vzal telefon, poslouchal, řekl: „Výborně!“ položil sluchátko, krátce se omluvil, že má něco nutného, sbalil kytaru a odjel.

Pomohly jsme s Helenou paní Konvalinkové prostříť na zahradě bufet. Bylo načase nabídnout něco k snědku. Společnost vypadala už dost veselá. Westmacottovic drahé šampaňské v hostech zmizelo a rychle spolykané bublinky velmi přispěly

k rozjaření. Zejména pan Westmacott se rozdováděl, popadl prázdnou flašku a furianty ji vyhodil přes živý plot kolem zahrady. Ovšem, jak má ve zvyku, přijel na party už značně nabumbaný, takže moc nepotřeboval. Vryla jsem si do paměti, že ráno tam tu flašku pro Lucinku zabavím.

Billinka nás samozřejmě následovala na zahradu, a když myslela, že se nikdo nedívá, vyskočila na lavici, ukradla z tácu klobásu a schovala se s ní pod stůl. Pokárala jsem ji, ovšemže marně, a radši jsem nemyslela na to, co řekne teta Huberta, až bude pejska vážit. Teta krmí Billinku dietně, ale u nás se pes vždycky spraví. Nikdo nemá to srdce jí od stolu nedat. Zejména Lucka ne.

Helena se rozhlížela dost pátravě, asi kam se poděl Petr. Rozhlédla jsem se taky a s uspokojením jsem zjistila, že někam zmizela taky Jana. Zato jsem s velkým znepokojením konstatovala, že Tony je nějaký rozveselený, ale přesto, když mně Mimi nalila další drink, v duchu jsem si ho znovu ospravedlnila tou falešnou iluzí, že mám ještě dost času vystřízlivět, najím se, dám si turka, a než vyrazíme na cestu domů, budu mít hlavu jasnou.

U stolu se rozpředla blábolivá debata o klinické smrti a věcech záhrobních a předhrobních. Trochu morbidní téma pro veselou garden party, jenže alkohol probouzí v lidech nejpodivnější úvahy. Nejvíc byla o problému informovaná Blanka Kulhavá, chodící encyklopedie v záležitostech posmrtného života.

„Přineslas mi ten *Život po životě*, co jsem ti půjčila?“ zeptala se Heleny.

Helena se opět klepla do čela. „Nojo! Mám ho v autě. Až pojedem domů, tak mi to připomeň.“

„Radši mi pro ni skoč, Helenko! Protože až se ještě trochu víc nalízneme, zapomenem na tu knihu jako na smrt!“

Helena se zvedla a bez řečí odešla. A najednou bylo skoro půl deváté. Bože, když se jí a pije, čas letí jak blázen. Helena byla zpátky za chvíli s Blančinou knihou, přisedla si ke mně a s velkou horlivostí mi sdělila zajímavost.

„Představ si, co jsem právě viděla!“

To jsem si představit nemohla.

„Patricka Bendera!“ pravila Helena se škodolibou radostí. „Jak si do motelu vede nějakou mladou holku.“ Vyzunkla svůj drink a řekla filozoficky: „Ten teda dopad. Už loví zajíce a bere si je na motel.“

No, Helena zajíc nebyla, ale pokud jde o Bendera a motely... Řekla jsem:

„Víš jistě, že to byl Patrick? Co by tu dělal?“

„Prosím tě! Jak jsem se v autě hrabala v kabele, abych našla tu pitomou knihu, viděla jsem ho z okna docela zblízka. Zaparkoval u pokoje hned vedle našeho, vystoupil, ta holka vyskočila z auta, on došel pro klíč a odemknul, pustil holku napřed a zapad za ní! V tom šeru bych ho možná nepoznala, ale nad dveřma do pokoje svítila lampa. A holka vypadala tak na čtrnáct, možná i míň. Jako vaše Lucka. Určitě pod zákonem. Páni, až se to dozví ta jeho!“

Pokrčila jsem rameny. Moc se toho nestane. Ani mě to, upřímně řečeno, zas tak moc nezajímalo. Že je Patrick casanova od přírody, to už Bernice dávno ví. Pamatovala jsem si její reakci, když jsem ji přátelsky upozornila na chování jejího muže.

Ale zato Heleně nějak divoce svítily oči. Že by s ním ještě něco měla a žárlila?

Najednou jsem si uvědomila, že jsem to s těmi bourbony trochu přehnala. Jazyk se mi nějak nechtěl vrtět v puse. Trochu hodně jsem to přehnala. Tony pije, já pijú, to jsme pěkní rodiče! A dítě doma samo s chřipkou.

Vtom se objevili Womackovi.

„Jdete brzy!“ pravila Mimi jízlivě. „Co budete pít?“

„Tady to,“ Stan Womack odhalil velikou láhev šampaňského, taky nejmíň půl druhého litru. Až se vypije – a to nebude trvat dlouho –, musím ji taky schovat pro Lucku. „Přijeli jsme jen pográtulovat. Ráno musíme brzy vyjet, v jedenáct máme být v Oakvillu na svatbě.“ A Womack zkušeně odšpuntoval láhev, bouchlo to a víno se rozšumělo ve sklenicích.

Připila jsem Radegastovi taky, ale potom jsem se připojila k debatérům na oblíbené téma, co nás čeká po smrti. Jestli už

na začátku diskuse účastníci blábolili, teď si chodili po jazyku. Chtěla jsem taky něco poznamenat, něco že Billie má taky dušičku, a ne že ne, jenže nějak jsem se nemohla vymáčkout a zničehož nic jsem usnula.

Vzbudil mě Tony, přišla jsem k sobě, ale byla jsem úplně vláčná.

„Ne-popojedeme domů?“ zeptala jsem se, a chtěla jsem říct něco jiného.

„Musíš zavolat Lucku,“ zatřásl se mnou. „Že přijedeme až ráno.“

„Zavolej ji ty, já nemůžu.“

„Já nesmím ohrozit svou otcovskou autoritu. Poznala by, že se mi plete jazyk.“

„A já – smím – o-ohrozit –“ nedořekla jsem. Dostala jsem vztek, ale udělalo se mi špatně.

Tony mě dostrkal do kuchyně, zvedl telefon a vytočil číslo. Samozřejmě špatně. Mně se to podařilo na druhý pokus. Nevím, jak jsem to svedla, ale dokonce jsem Lucince rozuměla. A málem jsem se probrala do střízlivosti. Lucka mi totiž sdělila, že k nám přijela na návštěvu naše stará známá Nikolka.

Tě pic!

Ještě jsem stihla oznámit Tonymu, jaké k nám přijelo nadělení, a dál už jsem měla okýnko.

Ráno mě probudilo leknutí. Kde je pes? Proboha, kde jsem ji nechala?

Ukázalo se, že pejsek, třebaže snad nemá dušičku, má rozum. Postarala se o sebe sama a noc strávila Tonymu v nohou. Sotva jsem se pohnula, vyskočila a dožadovala se snídaně a procházky.

Oblékla jsem se a stavila se v kuchyni, protože jsem si vzpomněla na Lucinčin bazar a na ty dvě krásné lahve, které by se jí hodily. Jedna stála prázdná na zemi mezi ostatními vypitými. Druhou jsem neviděla. Šla jsem na zahradu, ale tam bylo všechno uklizeno. V domě ticho, všichni ještě spali.

Vydala jsem se s Billinkou na procházku. Za domem se rozprostírala louka, les a za lesem tekla potůček. Teprve teď mi došlo, že máme doma návštěvu. Kde se tu bere Nikol? A její mamá je s ní? Měla jsem okno jak z katedrály. O Martě se však Lucka nezmiňovala. Nebo zmiňovala? Probůh! Démon alkohol!

Podél živého plotu jsme sešly k potoku. Na břehu, na pozemku, který už k domu nepatřil, se válely obaly od pizzy, láhve a plechovky, papíry, zbytky jídel z blízkého obchodu s fast food. Podle zvyku všech psů se Billinka dala do pojídání odhozených zbytků. Musela jsem ji silou tahat pryč. Mezi lahvemi od piva, vína a kokakoly jsem zahlédla, po čem jsem před chvílí v kuchyni marně pátrala: tu druhou gigantickou láhev od šampusu.

KAPITOLA PÁTÁ

v níž pan Smith změnil svoje rozhodnutí dopadnout manželku *in flagranti*

Nač jsem v životě sáhnul, všechno se mi dařilo, jenom ne manželky. Na ženské jsem vlastně nikdy nebyl. Otec se rozvedl rok po mém narození, protože mu matka utekla s jeho starším bratrem, který vlastnil na Floridě motel nazvaný Hope Harbour Motel. Otec zahořkl a jediná rada do života, kterou jsem od něho kdy slyšel, byla, že se ženských mám bát jako čert kříže a oženit se mám čistě z rozumu s nějakou bohatou a šerednou dědičkou nebo vdovou, a to radši později než brzo.

Musím říct, že jsem se tou radou řídil, snad i proto, že jsem se jako jedináček ženských styděl, takže mi nějaké plotky ani nepřišly na mysl. Kurev jsem se ovšem nestyděl a stačily mi. Byly to řemeslnice, a nečekaly, že by moje noční návštěvy v jejich zařízení měly vést k něčemu jinému než čistě jen k vyrovnání účtu za vykonanou práci.

Život bez takzvaných známostí mi vyhovoval a šéf v podniku McCracken & syn, garážní rolety, Alfred McCracken, si mě oblíbil. Byl to ten syn v názvu firmy a neměl děti. Ve třiceti jsem se v podniku stal ředitelem, a mohl jsem si dovolit služby nejdražších animírek.

Tak jsem si žil bez povinností jiných než provoz firmy, a přehoupla se mi čtyřicítka. Pak mě potkalo neštěstí.

Šéf měl manželku o sedm let starší, než byl sám, za jejíž vydatné věno podstatně rozšířil podnik zděděný po tatínkovi. Jejich každoroční dovolené na francouzské riviére nebo na Islandu, jízdy luxusními loděmi kolem světa, a dvakrát dokonce

výprava do Antarktidy, jaké běžné cestovní kanceláře ani nenabízejí, s pozorováním zábavných ptáků a s přeletem údajně vyhaslé sopky Terror, to všechno si nemohl dovolit čistě jen ze zisku z výroby rolet. Ten byl slušný, o tom jsem měl přehled. Ale prázdninové extravagance platila zřejmě Ingeborg. Pár let po svatbě přidala k velmi nezanedbatelnému věnu dědictví po bezdětném bratrovi: největší pekárnu v Torontu.

Na svých pětadesátých narozeninách se šéf nezřízeně přejedl, na místě to s ním seklo a už se neprobral. Ingeborg se stala bohatou vdovou a já si vzpomněl na dávnou radu svého zahořklého otce.

Takže rok po šéfově smrti jsem se oženil a brzo jsem si uvědomil, že otec měl sice na mysli svatbu čistě z rozumu a se škaredou ženou, ne však s bohatou vdovou tak velmi pokročilou v letech. Mezi námi zel rozdíl plných tří desetiletí.

Naše manželské soužití byl karambol. Ingeborg patrně nebyla nijak pohledná ani v květu mládí. Ve svých čtyřiasedmdesáti se podobala mým dětským představám o čarodějnicích. Nestěžoval jsem si ovšem: byl to sňatek z rozumu. Jenom jsem nepočítal s tím, že po svých čím dál lepších zkušenostech s čím dál nákladnějšími hetérami mně to prostě s čtyřiasedmdesátiletou a ohyzdnou stařenou nepůjde. Jak to často bývá, Ingeborg sice postrádala sex-appeal, zato byla velice sexuchtivá. Já sice taky, jenže v jejím objetí jsem se měnil v rampouch.

Bylo to trapné a Ingeborg to velice rozčilovalo. Zkoušel jsem obvyklé psychologické metody: zavřít oči a představovat si jednu z těch nákladných profesionálek anebo nějakou filmovou sexbombu. Nepomáhalo to. Uchýlil jsem se proto k chemii; ta zvýšila mou žádost, ale sotva jsem se octl v posteli s Ingeborg, žádost mě přešla.

A Ingeborg, chudák, na to neprozřetelné manželství z rozumu zahynula. Po nevímužkolikáté bezvýsledné několikahodinové šichtě se Ingeborg strašlivě rozčilila. Jak mně vynadala, nechci opakovat, a jenom podotknu, že zrudla jako vařená langusta, až jsem se obával, nebo spíš doufal, že ji klepne pepka.

To se taky stalo.

Bylo mi čtyřiačtyřicet, vlastnil jsem prosperující továrnu na garážní rolety a největší pekárnu v Torontě, a otcova neprovdaná sestra Magdalena se rozhodla, že mě ožení. Neměl jsem sice moc chuti hnát se do nějakého nového karambolu, ale když mě teta seznámila se ženou, s níž mě chtěla zkuplovat, byl jsem příjemně překvapen. Nespadl jsem do toho sice po hlavě, byl to v podstatě opět sňatek z rozumu. Ukázalo se však, že Marilyn, kromě toho, že jako jediné dítě zdědila všechny otcovy akcie továrny na sušené mléko, vzhledem k různým hladomorům po světě velice prosperující, je také velmi pohledná blondýnka, devětadvacet let stará, takže věkový rozdíl mezi námi byl přijatelný. Bydlela v nádherné vile za Guelphem, kam k ní obden přicházel na oběd její jediný příbuzný, dědeček z otcovy strany. Ale to nevadilo, dědeček byl zábavný stařík, válečný invalida v pojízdné židli, v ní, jakmile se u vnučky napral, odjížděl do hospody U vola hrát poker a potom v noci domů.

Z nesmělosti, jíž jsem jako mladík trpíval, mě dávno vyléčily odbornice. Jedna jako druhá mě tak dlouho ujišťovaly, že jsem, vzdor poněkud velkému břichu, pohledný muž a na svůj věk nevypadám, až jsem jim uvěřil. Úspěšné a krátké námluvy s Marilyn mě přesvědčily, že kurvy měly pravdu. Netřeba podotýkat, že v náručí devětadvacetileté manželky nebylo po impotenci ani stopy.

Jenže mi začalo vrtat hlavou něco jiného: čím to, že se Marilyn tak dlouho nevdávala? Co za tím vězí?

Ta otázka mě posedla a proměnila se ve fixní ideu. Avšak třebaže jsem po důvodech svobodného stavu tak pěkné a sexuálně přitažlivé nevěsty začal intenzivně pátrat, nevypátral jsem nic.

Marilyninou jedinou viditelnou vášní bylo vaření; milenka byla výborná, ale v posteli mi vykládala o receptech, jako jiní lidé po koitu kouří. V kulinářství byla mistr nad mistry, mně se však v hlavě usadilo neodbytné přesvědčení, že její kuchařská vášeň je zástěrka, za níž se skrývá obratně ukrytá nevěra.

Dospěl jsem prostě k závěru, že moje žena je rozhodnožka, která se do manželství nehнала proto, že měla horu peněz a zástup milenců. A na všechny jsem začal žárlit.

Proč si vzala zrovna mě, mi navíc přišlo divné. Myslí si, že jsem jeliman a za mými zády bude moct tajně pokračovat v nezřízeném životě?

Jsem racionální člověk, avšak racionalita má své meze. Brzo jsem si tu hypotetickou minulost své ženy vsugeroval a nevyhnutelně jsem nabyl přesvědčení, že Marilyn to pouze s jedním milencem nevydrží, a brzo mi začne nasazovat parohy. Pokud mi je už nenasadila.

Ve všem jsem počal vidět příznaky cizoložství. Zprvu jsem se Marilyn den co den vyptával, kde byla a s kým, lidi, které mi vyjmenovala, jsem zpovídal jak inkvizitor, jejich výpovědi jsem si ověřoval u dalších a dalších lidí, ale vždycky mi vyšlo, že mluvila čistou pravdu, a tomu jsem nevěřil. Potom jsem přistoupil k odposlouchávání telefonu, tajně jsem jí četl korespondenci, dokonce jsem ji jednou v ženském přestrojení sledoval, čehož jsem musel nechat, protože se mi chtělo na záchod, na dámskou ani na pánskou toaletu v nějaké restauraci jsem se neodvážil, a musel jsem rychle domů.

Ne a ne na něco přijít. Rozum mě však přesvědčoval, že manželka jako Marilyn prostě nevěrná být musí. Poprvé v životě jsem poznal, co je žárlivost.

Bylo to strašné.

A tak jsem najal detektiva. Doporučil mi ho přítel, jemuž před lety, když to ještě bylo nutné, opatřil důvod k rozvodu. Já jsem se ovšem s Marilyn rozvést nechtěl; byla bohatá a v posteli příliš fenomenální, dokonce lepší než moje někdejší profesionální přítelkyně. To mi jen potvrzovalo, o čem jsem brzy byl pevně přesvědčen. Na rozvod jsem nepomýšlel, pouze jsem potřeboval jistotu, že mám parohy.

Jistotu!

Detektiv, jmenoval se Harper, neříkal nic a šel důsledně po všech mých podezřeních: výsledek byl nulový. Já však věděl své: nevěrná mi být musí, jenom je tak mazaná, že ani detektiv z povolání ji nedokáže dopadnout při činu. Po půlroce jsem Harpera vyhodil a najal jsem jiného.

Ten pro mne už vlastně pracoval, chytil v obou mých podnicích pěkných pár podvodníků. A když jsem jednou seděl s pří-

telem v baru, přišla na mého detektiva řeč a přítel prohlásil, že Shumaker býval nejlepší muž na *in flagranti* a v té funkci posloužil i jemu.

Tak jsem si se Shumakerem promluvil.

Dělal na mě vždycky dobrý dojem. Měl knír jak vystřižený z poirotovské detektivky a mazané oči blízko u sebe a zatím se mi vždycky osvědčil, i když nešlo o sex. Dal jsem mu tedy štědrrou zálohu a sdělil jsem mu svá podezření.

Dlouho nic, až po dvou měsících se na mě štěstí usmálo. Shumaker zjistil, že Marilyn se v baru Mick E. Finn v Torontě sešla s Patrickem Benderem, kterého jsem znal z Obchodní komory. Byl to výrobce invalidních vozíků a zlepšovatel akumulátorů, jimiž se taková vozidla pohánějí.

Tak jsem zavolal Shumakerovi a vyložil mu svůj plán. Dost mi ho rozmlouval, ale po několikerém zvýšení zálohy konečně svolil.

Rozjeli jsme tedy akci.

Mám-li být upřímný, nečekal jsem, že intrika vyjde tak dokonale. Vyjel jsem ráno podle plánu po málo frekventované okresce do motelu Pine Grove, ale brzo došlo ke komplikaci. V rozrušení myslí jsem se nepřesvědčil, kolik mám benzínu, a když jsem se podíval, ukazatel byl v červeném a motor začal kloktat. Naštěstí se to stalo právě před pumpou, kterou obsluhoval majitel malého hokynářství, a zrovna čerpal benzin do nějaké fordky. Druhý v řadě byl luxusní cadillac, z něho vylezl naparáděný černochoch a jakási baba, černochoch se díval, jak děda pomalu čerpá benzin předpotopní ruční pumpou, a baba se opřela o chladič cadillacu. Dědkovi to trvalo věčnost. Potom odešel do krámu.

Vylezl jsem z auta a jal jsem se nervózně přecházet sem a tam. Baba s černochem mě pozorovali. Nevím proč, přečetl jsem si jejich poznávací značku a napadlo mě, že je skoro stejná jako moje.

Konečně se hokynář vrátil, majitel fordky mu podepsal stvrzenku a pomalu odkodrcal na silnici. Černochoch nastoupil do cadillacu a předjel k pumpě, pak zas vystoupil a připojil se k babě. Vypadal mladší než jeho rovněž nastrojená baba.

Pokračoval jsem v pochodu sem tam, dědek si dával na čas, po nekonečně dlouhé době odešel do krámu, vrátil se, baba s černochem nastoupili, černochoch zaplatil a cadillac velebně zmizel v zatáčce. Dědek se jal pracovat na mém de sotu. Zavolal jsem na něho, že si něco půjdu koupit do krámu, což jsem ani neměl v úmyslu, ale než se dívat na ten zpomalený film, radši budu čumět na plechovky s kokakolou v krámě.

Uvnitř to bylo obvyklé venkovské hokynářství s obvyklým zbožím, ale vedle kasy mi padl do oka stojánek, kde měl dědek vystavených několik foťáků na jedno použití.

Nevím. Snad to bylo nějaké vnuknutí, nebo jsem si prostě něco koupit musel, když jsem to udal jako příčinu svého zájmu o krám. Buď jak buď, jednu tu kameru jsem sebral ze stojánku, zaplatil ji prodavačce, vyšel jsem ven k vozu, dal jsem dědkovi svou kreditní kartu a pak jsem odjel do motelu Pine Grove.

V motelu jsem se zapsal jako John Ingraham a poznávací značku jsem užuž uvedl správně, když mě napadlo, že kdyby něco, mohou mě podle čísla identifikovat. Zaváhal jsem a v mysli mi naskočila značka cadillacu toho negra s číslem podobným mému, a tak jsem je zapsal do motelové knihy. Potom jsem odešel do pokoje.

Tam jsem počkal do deseti, protože jsem předpokládal, že sotva jsem vypadl z domu, Marilyn se přesvědčila u organizátora, že třídní schůzka se opravdu koná, a poté jsem tomu kolegovi sám zavolal do Toronta, že patrně nepřijedu, protože se mi udělalo nevolno a mám podezření, aby to nebyl infarkt. Pak jsem se usadil v křesle a čekal na Shumakerovo zavolání.

Ty nekonečné hodiny byla nejkřutější muka, jaká jsem v životě prožil. Celý den jsem zápasil s lahví bourbonu, kterou jsem si vzal s sebou, ale bál jsem se, abych se neopil a nezmeškal detektivův telefonát. A sotva jsem k večeru podlehl a nalil jsem si, ozval se Shumaker smluveným heslem.

Skočil jsem do auta a vyrazil do Guelphu.

Jak jsem přibrzdil, abych zastavil před vchodem našeho domu, u něhož stál Benderův červený jaguár, vyběhl z domu ten svůdce, skočil do vozu a vyletěl jako střela, protože jaguár má fenomenální odpich.

Provedl jsem zatačku do ú a pustil jsem se za Benderovým kabrioletem. Viděl jsem, jak z parčíku vyběhl Shumaker a gestikuluje na mě, ale nechtěl jsem riskovat, že mi ptáček ulítne. Jenom jsem na Shumakera zamával a divoce jsem šlápl na plyn.

I kdybych ho nějakým zázrakem dohnal, co mu vlastně řeknu? Chtěl jsem ho přepadnout v Marilynině posteli, a to mi nevyšlo. A ještě jsem si koupil ten foťák a ten je teď k ničemu. Chci si snad toho výtečníka, jestli zastaví někde na kafe, vyblejsknout na památku?

Vjel jsem do zatačky, kde silnice mizela v lese, a tam jsem si najednou uvědomil, že nákup kamery řídila Prozřetelnost. Přefítil jsem se kolem stojícího jaguára a uviděl jsem proč. Zvolnil jsem, odbočil na nějakou soukromou cestu, zabrzdil, vyskočil z auta a za křovím jsem sledoval, co se děje.

Bender rozvláčně vyjednával se stopařkou. Holka kroutila zadkem v minisukni, na hlavě měla něco barevného, snad šátek nebo čepici. Připadala mi subtilní a velmi mladá. Po chvíli jednání skončilo, holka hupla do jaguára a ten se prudce odpíchl. Nasedl jsem do de sota a vrátil jsem se na silnici.

Stopařka posílila mou jistotu, že mám co dělat s kurevnickým notorikem, jenž, i když jim to dnes sklaplo, nebude dvakrát váhat, až si moje mazaná žena vymyslí, jak a kde se s ním opět sčuchnout.

Ve větru vlál ten fialový šátek, nebo co to měla holka na hlavě, přidal jsem plyn na maximum – a náhle jsem ho zas ubral. Před námi se objevil můj motel, Pine Grove, Bender zvolnil, já taky, jaguár zahrnul k motelové kanceláři a zastavil úplně.

Zajel jsem rychle k svému parkovišti, vběhl do pokoje a žaluzií jsem pozoroval Benderův kabriolet a ženskou v něm.

Byla docela hezká a zdání mě neklamalo: vypadala na čtrnáct, šestnáct maximálně, rozhodně teenager. Co se mi jevilo jako fialový šátek nebo baret, byly její vlasy, kolem dokola na koncích obarvené na křiklavě fialovo. Vídával jsem takové ozdoby hlavy, když jsem občas zajel do Toronta. Patřila k nim obvykle černá kožená kazajka, pobitá cvočky, a podobně vyzdobené kalhoty, na nohou kovbojské holínky. Tahle holka však

na sobě měla minisukni a tričko a ruce prázdné, žádnou kabelku, nic.

Usoudil jsem, že je to hetéra. Trochu mladá na takové povolání, ale podobné šlapky se po Torontě v noci potulovaly v celých hejnech.

Bender vyšel z recepce, nasedl a popojel ke svému parkovišti. Naštěstí jsem mezi žaluziemi viděl až k jeho pokoji. Vylezl z auta, šel odemknout, pak holce pokynul, šlapka vyskočila a hnala se dovnitř, jako by hořelo. Minisukni měla opravdu minimální. Bender zmizel v pokoji za ní.

Opustil jsem svou pozorovatelnu a sedl si do ošoupaného motelového křesla, v němž jsem předtím bojoval s lahví bourbonu. Nyní jsem boj vzdal.

Myši měly pré, ale jak to, že ptáček z klece ulít?

Zapil jsem otázku plnou skleničkou a nalil jsem si znova.

Napadlo mě, jestli si Bender nevšiml Shumakera schovaného na lavičce za křovím. Je to nepochybně zkušený kurevník.

Hloupost. Předevčírem jsme to s detektivem vyzkoušeli. Šel si sednout na lavičku a nebylo ho vidět ani z oken v přízemí, ani z oken v poschodí. Musel jsem vylézt až do podkroví a podívat se vikýřem. Teprve odtud jsem uviděl detektivovu nazrzlou hlavu a setkali jsme se očima. Zamával jsem na něho, že může odejít, a když jsme se potom sešli v nálevně u Harryho, sdělil jsem mu výsledek svého pozorování. Na lavičku vidět není ani z cesty, ani z domu. Jedině z vikýře. A Bender přece nepoleze na půdu. Marilyn? Ta tam v životě nebyla.

Dal jí snad někdo tip?

Další blbost. Plán jsem znal jenom já a Shumaker.

Nalil jsem si třetí skleničku.

Nebo to byla nějaká nevysvětlitelná náhoda? U Marilyn na náhody nevěřím.

A najednou jsem dostal nápad.

Tak dobře. *In flagranti* jsem Marilyn nepřistihl, ale naskytá se mi jiná možnost. Přihnul jsem si a dolil. Což přistihnout *in flagranti* Bendera s nezletilou kurvou? A pořídít snímek! Jednak to bude zatraceně zajímat Marilyn, jednak tomu mizerovi naženu strach. Kurvě možná není ani patnáct. Kolik se dává za

sex s nedospělými děvčaty? I kdyby jen rok. Elegánovi Benderovi se v base líbit nebude, a pokud se to rozkřikne, jako že se to rozkřikne, noviny to rozmáznou a Bender bude mít nebetyčnou ostudu a možná i bude muset zmizet z Toronta.

Opět jsem si nalil, pomalu jsem srkal povzbudivou tekutinu a zahřál mě příjemný pocit, že vlastně dosáhnu svého. Víceméně. Nalil jsem si další, zasníl jsem se, a ještě poslední na kuráž.

Pak jsem usnul.

KAPITOLA ŠESTÁ

v níž se Marilyn Smithová rozhodne být nevěrná

Jen co za Johnem zapadly dveře, vyběhla jsem na půdu a podívala se z vikýře. Za živým plotem, který se táhl po hranici parku před naším domem, jsem uviděla, co jsem si mohla myslet. Na lavičce seděl chlap snadno rozpoznatelný i na tu vzdálenost. Musela jsem se usmát, jak mi do smíchu nebylo. Mroží knír tak nápadný, že na něj člověk nezapomene. Takové poznávací znamení si může dovolit snad jen detektiv v románu, a ne ve skutečném životě, v němž má za úkol nenápadně sledovat záletníky obojího pohlaví a přistihnout je při činu. Nicméně, knír neknír, tomuhle se to občas podaří.

Takže Johnny mě opravdu dává sledovat.

Zásluhu na tom, že jsem se do jeho léčky nechytla, má moje přítelkyně Linda. Když se před několika lety úspěšně rozvedla se svým nevěrným manželem a dosáhla víc než uspokojivého dělení majetku, oslavila to ve svém obrovském domě a pozvala snad stovku lidí. Mezi nimi mi ukázala muže s mrožím knírem, který stál osaměle u baru a pil pivo.

„Támhle vidíš člověka, který mě zachránil. Jinak bych Fredovi dělala vola dál. Je to fakt profík. Nevím, jak se mu to povedlo, ale vyfotil je *in flagranti*. Teda oba nahatý a v akci. Kdybys někdy potřebovala, vřele ti ho doporučuju.“

Omluvila se a odešla za mrožím knírem k baru. Já se vmísila mezi hosty a v nezábavných konverzacích jsem strávila zbytek večera.

Kdybych někdy potřebovala. Musela jsem se usmát. Moje neštěstí nebyly nějaké Johnovy zálety. Moje neštěstí bylo, že jsem si toho žárlivce vzala.

Zpočátku mi to nevadilo, ba zpočátku mi to i lichotilo. Jeho projevy žárlivosti však rostly geometrickou řadou. Stačilo, aby se na mě někdo usmál, stačilo, abych se na někoho usmála já, a byla scéna jak z bláznivého sitcomu. A to nemluvím o tom, jak mě nápadně nenápadně kontroloval, když jsem někam šla. Nejdřív jsem si myslela, že to dělá opravdu z touhy po mé přítomnosti. Volal k Lindě, když jsem u ní byla na kafi, a jako záminku si bral, buď že nemůže najít nějakou kravatu, anebo že se mu stýská. A ty jeho přepadovky přes den! Nelenil přijet na deset minut z továrny – a to je podnik na opačném konci Guelphu –, jen aby se ujistil, že jsem doma sama. Přepadal mě i v mých kurzech vaření. Obhlížel mé studenty a běda, když mě přistihl, že se s nimi přátelsky směji, nebo nedej bůh, že se někoho dotknu bokem, když ho učím krájet cibuli. Večer jsem tutově mohla očekávat sitcom.

„Ten mladej kuchtík se k tobě má dost familiérně, nezdá se ti?“

„Jak to myslíš?“

„Neumíš si držet odstup. Ty jsi učitelka. Vdaná ženská. A chováš se jako nějaká... Všechno má své meze!“

„Prosím tě, copak nemůžu být se svýma študentama kamarád?“

„Kamarád možná, ale pouštět si je k tělu? Nemysli si, že jsem si nevšiml –“

A tak to chodilo pořád. Každý hezký večer dokázal zkazit. Uvažovala jsem už, že ho snad pošlu k psychiatrovi.

Pokud se výstupy odehrávaly doma v soukromí, šlo to jakž takž vydržet. Jednou ale udělal ostudu v divadle. O přestávce jsem ve foyeru zahlédla svého studenta Toma, staršího šéfkuchaře z hotelu Windsor Arms, který si do mých kurzů vaření pro gurmány chodil pro inspiraci z oblasti kontinentální kuchyně. Dlouho jsme se neviděli, a když mě Tom spatřil, rozevřel náruč a po kanadsko-francouzsku mi dal pusku na každou tvář. Najednou kde se vzal, tu se vzal přiběhl John, popadl Toma

za klopy a jednu mu vrazil. Pak mě beze slova chytil za loket a odvedl z divadla. Cestou domů jsem si uvědomila, že řízení auta pod vlivem silné emoce je stejně nebezpečné jako řídit v opilosti.

Doma se rozplakal.

„Ty mě podvádíš, já to vím, že mě podvádíš. Koketuješ mi před očima s kdekým. A co teprve děláš, když já to nevidím –“

„Ale Johne, co to do tebe vjelo, prosím tě nešil, vždyť já tě mám ráda, nikdy bych ti nemohla ublížit,“ uklidňovala jsem ho, i když to ve mně vřelo. Taková ostuda. A mluvila jsem pravdu. Nikdy mě nenapadlo, že bych si mohla něco začít s někým jiným za Johnovými zády. Měla jsem ho ráda, třebaže jsem si ho vzala spíše z rozumu než z nějaké divoké romantické lásky.

Bylo mi osmadvacet. Dokud žil otec, bydlela jsem s ním. Maminka mi zemřela týden po mé promoci na York University, kde jsem vystudovala zdravotnickou vědu se specializací na správnou výživu. Nejsem studijní typ. Vždycky mě spíš bavilo vaření a správná životospráva v praxi. Se svým vzděláním jsem byla spokojená a i dnes se mi moc líbí ve škole, kde učím. Samozřejmě ne proto, že bych měla zapotřebí vydělávat si na živobytí. Otec mi zanechal značné jmění, dobře jsem se vdala a ještě budu dědit po dědečkovi z otcovy strany, který, ač je mu už skoro osmdesát, žije samostatně ve vlastním domě nedaleko od nás.

S otcem jsme se měli moc rádi, i když byl taky žárlivý. Jenže jinak. Spíš se bál, abych nenalítla nějakému vypočítavci, co by si mě vzal jen kvůli penězům. Jednomu taky dal facku a vyhodil ho z domu. To byla moje láska ze školy. Studoval obchodní vědu, chodili jsme spolu dva semestry, a pak to vzalo konec. Byli jsme sice milenci a já ho milovala z hloubi srdce, jenže on chodil ještě s Vilmou a spal s ní a ona ho milovala a byla taky z bohaté rodiny, a pak ještě chodil s Karin, která ho taky milovala a spala s ním a měla tatínka slavného architekta, a tak jsme s ním chodily tři bohaté holky, ačkoli on neměl otce ani architekta, ani továrníka, nýbrž byl synem svobodné matky, která ho živila ze svého platu barmanky u Červeného lva na

Jarvisu. Nakonec se všechno provalilo a já se zhroučila a svěřila se tatínkovi.

Tatínek mi nic nevyčítal, jenom mě hladil po vlasech a dal mi radu do života:

„S chudým si nikdy nezačínej, Marilyn, to nedělá dobrotu. Najdi si hocha na své společenské úrovni.“

Poslechla jsem. Hoch byl na mé úrovni, z dobré rodiny, oba rodiče univerzitní profesoři, opět láska jako trám, a skončila úplně stejně jako ta s chudým. Až na to, že nás za nos tahal čtyři. Tehdy mi otec poradil znovu:

„Najdi si nějakého staršího, usedlého, zavedeného a vyřádného. Dnešní mladí kluci jsou zkažená generace. Všechno dostat, nic nedat.“

Na mou námitku, že starší, usedlí a zavedení jsou už dávno ženatí nebo rozvedení nebo vdovci, odpověděl: „Tak si najdi vdovce. Takový si tě aspoň bude vážit a nějaký ten věkový rozdíl bude jen k dobrému.“ Což se stalo.

Vzala jsem si staršího, usedlého, zavedeného vdovce.

Žárlivce.

A došlo to tak daleko, že si na mě najal detektiva.

Vrtalo mi hlavou, proč lezl na půdu.

Než odjel, díval se dlouho z okna v přízemí. Odhrnul záclonu vpravo, pak vlevo, pak si stoupl na špičky a studoval výhled. Totéž prováděl u okna z ložnice v prvním patře ráno, když si myslel, že ještě spím. A pak vylezl na tu půdu.

„Hledal jsi něco na půdě, miláčku?“ zeptala jsem se s podezřením.

„Vzpomněl jsem si, že jsme tam uložili běžky,“ řekl trochu nejistě.

„Běžky?“ rozesmála jsem se. „Ty se chystáš lyžovat? Teď v létě?“

„No, tak mě to napadlo, že bych, až napadne sníh, trochu trénoval,“ a pohladel si vystouplé břicho, abych věděla proč.

„Stejně jsme je dávno dali do Armády spásy, nepamatuješ?“ řekla jsem lhostejně a políbila ho na rozloučenou.

Výhled do parku z okna v přízemí a z prvního poschodí zakrývalo křoví. Z vikýře byla vyhlídka podstatně lepší. Pozoro-

vatel na lavičce nám sice do oken vidět nemohl, ale zrovna tak jsme na něho nemohli vidět my. A přitom měl volný výhled na příjezdovou cestu k našemu domu, takže mohl mít pod kontrolou eventuální návštěvníky. Nebýt vnuknutí, abych se podívala na půdu, mohla jsem spadnout do pěkné rejže.

Dědeček k nám jezdíval dvakrát třikrát týdně na oběd. Ráda jsem pro něj vařila a těšilo mě, jak je pokaždé při chuti. Říkám-li jezdíval, vyvolává to představu, že přijížděl autem, a to není přesné. Nepřijížděl autem, ale na kolečkové židli, protože měl amputovanou nohu z války. Zúčastnil se kanadského vyloďení u Dieppe. Pohyboval se však čile, byl to stařík neposeda a rád se toulal v okolí. Častými výlety na dlouhé vzdálenosti se však židle začala unavovat, až se unavila tak, že se rozpadla. Vyhledala jsem ve žlutých stránkách firmu, která takové vozíky vyrábí, a rozjela jsem se do Toronta koupit dědovi nové, moderní vozidlo s co nejvýkonnějším motorkem na akumulátor. Předvedli mi několik pěkných modelů, bohužel však výkonnost motorků nebyla pro potřeby mého dědečka dost velká.

„Právě teď uvádíme na trh něco nového, supersilný akumulátor, který vydrží až sto kilometrů, podle terénu. Bohužel však momentálně nemáme žádný na skladě,“ řekl mi prodavač. „Ale zeptám se pana šéfa, kdy bychom mohli vaši objednávku vyřídit.“

Pan šéf se objevil osobně, velice ochotně mi vysvětlil princip nového elektromotoru, já kývala hlavou, jako že všechno chápu, třebaže jsem dodnes nepochopila, co se děje pod kapotou mého auta anebo proč hraje televize anebo svítí žárovka. Tak jsem se seznámila s Patrickem Benderem, majitelem firmy Radostná jízda.

Byl to elektroinženýr, úspěšně pracoval na zdokonalování akumulátorů, které by jednou měly nahradit benzinové motory.

„Nebude to trvat déle než dva tři dny a váš dědeček bude opět mobilní,“ řekl s úsměvem tak milým, až jsem cítila, že se červenám. Při jeho výkladu jsem totiž vůbec nemyslela na elektromotory, ale na to, jaký je to hezký člověk. Podepsala jsem

objednávku a složila zálohu. Pan šéf přijal můj šek a podíval se na hodinky. Bylo poledne.

„Smím vás pozvat na něco k zakousnutí?“ zeptal se podle zvyku dobrých byznysmenů, vážících si zákazníka. A tak to vlastně začalo.

Jet do Toronta jsem měla důvod ještě mnohokrát, i když už o židli pro dědečka nešlo. Dostal fungl novou a s ní zdokonalený akumulátor a pochvaloval si, jak se krásně vozí. A od scény v divadle jsem beztak byla už rozhodnutá. Udělám to, z čeho mě pořád podezírá. A bude to jeho vina. Snad ho ten šok vyléčí.

Patrick Bender mi však neměl posloužit jenom jako nástroj výchovné odvety. Já jsem se prostě po uši zamilovala. Přemýšlela jsem ve dne v noci, jak to zařídit, abych mohla být s ním, vymýšlela jsem si důvody k cestě do Toronta, ale nic věrohodného mě nenapadlo.

Pomohla mi Linda, aniž o tom měla tušení. V poslední době mívala pozoruhodně upravenou hlavu, dokonalý make-up, manikúru a nemohla si vynachválit salon U hraběnky v Torontě. A tak jsem Johnovi oznámila, že měním kadeřníka, a začala jsem s Lindou jednou týdně zajíždět do Toronta. Linda byla moje přítelkyně, ale ne natolik důvěrná, abych se jí svěřovala. Byla tak trochu drbna a já ji vlastně využívala. Linda strašně ráda nakupovala. Předstírala jsem tedy, že mě to nebaví, ale že na ni počkám v Šálku navíc, protože mě naopak baví dívat se na lidi v kavárně. A tak když Linda šla po nákupech, stihla jsem schůzku s Patrickem na drinku v baru Mick E. Finn. Navíc nezbyval čas. A pak honem do Šálku navíc na sraz s Lindou. Můj žárlivec mě očekával doma v rozumnou dobu a na Lindu ho kupodivu žárlit nenapadlo.

Když mi oznámil, že pojede do Toronta na třídní schůzku po dvaceti letech a že tam asi zůstane přes noc, poskočilo mi srdce radostí a už jsem věděla, jak to zařídím. Pod svícnem je tma, myslela jsem si a nemohla jsem se dočkat toho pátku, kdy vytáhne paty.

„Miláčku, nechceš, abych jela s tebou?“ ptala jsem se falešně.

„To je pánská záležitost. Manželkám vstup zakázán,“ smál se.

„Mohla bych jít do bijáku a pak na tebe počkat v hotelu,“ žadonila jsem ještě falešněji, a třásla se strachy, aby neřekl „Tak dobře“.

Nadešel můj velký den. V pátek ráno John vypadl. Patrick měl přijet v osm večer. Abych měla opravdu jistotu, zatelefonovala jsem pořadateli té třídní veselice.

„Ano. John potvrdil účast, má rezervaci v hotelu Comfort Inn a rovněž přislíbil, že pronese uvítací řeč.“

O. K., oddychla jsem si a pak jsem si vzpomněla na ten vikýř.

Radost mě opustila. Seděl tam. A seděl a seděl. Pokoušela jsem se zavolat Patrickovi, ale jeho sekretářka mi řekla, že je mimo Toronto a vrátí se až zítra ráno.

Strašný den. Navíc mi vrtalo hlavou, jestli je Patrick opravdu na obchodní cestě, a jestli není jako ti mí předchozí milenci a místo obchodní cesty neobjíždí souložnice. Den se vlekl a chlap s knírem tam seděl a seděl.

Potom konečně chvílku před osmou zazvonil Patrick. Mámlem jsem se rozbřečela.

Pustila jsem ho dovnitř, dlouze jsme se políbili, a já pak zalkala:

„Jdi pryč, lásko! Jdi pryč, nebo bude průser!“

KAPITOLA SEDMÁ

v níž se pan Smith rozhodne k činu

Probudil jsem se a na chvíli jsem zažil, co se stává lidem, kteří po přílišné konzumaci přijdou k sobě v jiné posteli než ve své vlastní. Nevěděl jsem, kde jsem, jenom se hlásila silná kocovina. Teprve po chvíli jsem si vzpomněl na past nastraženou na tu potvoru Marilyn, a jak z ní ptáček ulít. V duchu jsem uviděl Shumakera s jeho poirotovským knírem, když mě od toho zrazoval, je to blbost, šéfe, nechte to na mně, pořídím vám snímeček hasselbladem... Začalo se mi zdát, že šamus měl pravdu. Že já to vyčet z detektivek a teď vypadám jak amatér. A kdyby amatér! Vypadám jak vůl!

Proč jsem se vůbec za ním hnál jak splašený, když k deliktu nedošlo? Ale moment – co ta stopařka? Přeci se mi to nezdálo, viděl jsem je z křoví u soukromé cesty – a mechanicky jsem sáhl po láhvi, nalil jsem si, zaváhal – ale co! Napil jsem se z plna hrdla. Ta holka s tím fialovým baretem nebo šátkem na hlavě. V minisukni. Nebylo jí víc než patnáct. Spíš čtrnáct! Možná dokonce míň.

A moment! Mám kameru! To znamená že ptáček do pasti přece jen vlez. Do jiné, tu jsem sám nenastražil, ale je v ní. A šoustá nezletilou!

Dopil jsem sklenici, nalil jsem si znova. Někde jsem slyšel, že po opici má člověk „vyrovnat hladinku“. No ano. Děda Freddie. Karbaník a expert na tvrdé alkoholy. Má doma bar a tomu mezi celým šikem lahví vévodí Glen Loch Ness, stará padesát let. „Tu vypijem, až se vnučka konečně vdá!“ sliboval mi, když

jsem chodil za Marilynkou a jí pomalu táhla třicítka. Slib však věrolomně nesplnil. Má se příliš rád, dědek! Tu padesátiletou whisky si cení víc než vlastní vnučku! Taky bych ji s chutí okusil. Pil jsem nejvyšš třicetiletou, a to byl ještě bourbon. Tahle byla glen. Glen Loch Ness!

Uvědomil jsem si, že myšlenky mi ulítly a taky že venku je tma. Jak dlouho jsem vlastně spal? Na hodinkách bylo málem devět. Půl hodiny. Asi víc. Do motelu jsme dojeli ještě dost za světla. Už se šefilo, ale holku s fialovým šátkem jsem viděl jasně. Ne víc než patnáct. Spíš čtrnáct! Já mu to osladím!

Napil jsem se konzumního bourbonu a dostal jsem vztek.

Ne, žádné násilí. Jednak by mi moh Bender namlátit, je mladší a zřejmě chodí na tělocvičné mašiny do klubu, a jednak bude mnohem lepší, když ho jen chytну na švestkách. A mám ten foťák. Ten kodak za patnáct dolarů, který se po vyvolání filmu zahodí, ale snímky dělá stejně dobré jako foťák za dvě stovky. Dokonce má blesk! A snímček ukážu Marilynce! Aby viděla!

Sám pro sebe jsem se zachechtal. Muž, který měl nasadit parohy mně, nasazuje je Marilyně!

Opět jsem se napil, zaváhal jsem, ale co! Potichu jsem otevřel dveře a vlezl do auta. Kamera byla ve schránce na rukavice.

Vylezl jsem z de sota a tiše jsem se kradl ke dveřím Benderova pokoje. Napadlo mi, že na ně budu muset zabušit a holka se zatím někam uklidí. No, jedině do koupelny a tam jsou okýnka jak pro kočku. Viděl jsem to ve vlastní koupelně. Tudy mi neunikne! Vyfotím ji stejně – jenže to nebude ono, jako kdybych je vyblejsknul v posteli, s Benderovým nahým zadkem mezi stehnama té patnáctky.

Ale ať! Vztek se ve mně mohutně zvednul, užuž jsem chtěl zatlouct na dveře, když jsem si všimnul, že jsou pootevřené. Byl to starý motel u okresky, neměli automatické zavírání. Já mu to osladím.

Přiložil jsem hledáček kamery k oku, prudce jsem dveře otevřel a zmáčkl spoušť. Blesk osvětlil motelovou postel –

KAPITOLA OSMÁ

v níž paní Coxová položí manželovi důležitou otázku

Seděl sem v recepci, napůl eště v limbu, dyž mě probudilo ječení Gelewiny. Odkud ty negři takový ména berou, to sem blázen. To snad se ani v bibli nenajde. Jenže dlouho sem vo divnym gustu negerskejch matek přemejšlet nemoh. Gelewina vtrhla do recepcy a ječela tak strašně, že probudila mou starou v ložnici vzadu. „Co je, hergot!“ dala vospalym hlasem najevo, že je vzhůru, ale Gelewina nic nevysvětlovala, jenom ječela k nezastavení jak pomínutá.

„Co se stalo? Buď zticha! Co je?“ zařval jsem na ni.

Gelewina si přikryla dlaní tu svou velkou hubu a něco zamumlala.

„Cože?“

Trošku hubu vodkryla a vyjekla:

„Na trojce!“ a rozječela se do dlaně.

Sebral sem se a šel sem do trojky. Chlap asi polil postel červenym vínem nebo se jeho kurva vyblila na koberec, to se stává. Jenže to by holka takhle neječela. To by nadávala, jak to negři uměj, žádnéj servítek.

Dveře trojky byly dokořán, tak sem tam vlez.

A sakra!

Na posteli rozvalenej ten chlap, co včera přijel s tou štět-kou. Pozdějc se vobjevil v recepci a koupil si cigára z automatu. Jo, a na hlavě měl baseballovou čepici naraženou do čela. Teď tu ležel bez čepice a svinil postel krví, co mu proudem vytekla z kebuly a už byla zaschlá.

„Do prdele!“ vozvala se za mnou stará.

„Budem muset zavolat poldy,“ řekl sem.

Stará vlítla do koupelny a hned zas vypadla:

„A kde je ta štětka?“

„Nojo,“ řekl sem. Štětka nikde. „Nevylezla voknem?“

„Kdo votevřel ty dvěře?“ zeptala se stará.

Nojo, dvěře. „Já né,“ řekl sem. „Byly votevřeny.“

„Vole vochlastaná! Zeptal ses Gelewiny?“

No, nezeptal.

Stará beze slova vodešla do recepce. Já za ní. Gelewina seděla v koutě na židli a brečela.

„Né,“ lezlo z ní jak z chlupatý deky. „Ty už tak byly! Já se mrkla do auťáku, esli nechce zmizet bez placení, ale von tam nebyl, tak sem šla dovnitř a von –,“ zase začla bulit.

„Jak se menoval?“ vobrátila se na mě stará.

Zamnul sem si čelo a stará se ušklíbla.

„Koukni do kníhy, ty vožungře.“

To sem udělal. Stálo tam „John Brown s dcerou“ a adresa, děsně naškrabaná, že sem ji nemoh přečíst: „Bran- Branton?“

„Ukaž!“ stará mě vztekle vodstrčila a čuměla na zápis.

„Brampton, Ontáριο,“ zavrčela. „Screw Street vosumnáct.“

Šlehla po mně krhavym vokem a zvedla telefon. Vytočila trojčíslo, to sem počítal. Pak zavrčela jako pro sebe:

„Kde, sakra, je ta štětka?“

KAPITOLA DEVÁTÁ

**v níž inspektor Sinclair zjišťuje, že se z motelu
vypařilo podezřele moc lidí**

Zavolal jsem na stanici, aby mi podle značky jeho červeného jaguára zjistili, jestli zavražděný je skutečně John Brown „s dcerou“ a zda skutečně bydlí v Bramptonu na Screw Street osmnáct. Poté jsem se otočil k paní Coxové, abych zjistil něco o údajné slečně Brownové.

Paní Coxové táhlo na šedesát a viděla toho v životě už zřejmě víc než dost.

„Céra!“ pravila pohrdavě. „Asi taková, jako že se ten – no, řekněme že chudák – menoval John Brown!“

„Můžete mi ji popsat, prosím?“

„Hubeňour, takovej typ jako Twiggy, minisuknička, v jaký se nejde shejbnout, aby vám, s vodpuštěním, nebylo vidět víte kam?“ Paní Coxová po mně mrkla. Řekl bych, že v přítomnosti pouze svého muže by výhled, jaký skýtala minisukýnka v předklonu, neopsala. „Na hlavě vrabčí hnízdo a kolem dokola takovou jako fialovou svatozář,“ zašklebila se. „Teda svatozář... Jak se dnes takový čůzy hyzděj a myslej si, bůhvíjak jim to nesekne.“

„Svatozář?“ pravil jsem tázavě a paní Coxová mě obdařila pohledem, z něhož jsem poznal, že se jí moje inteligence nezdá.

„Myslim – konečky vlasů měla vobarvený na fialovo – něco jako má pan biskup Pewter pod kolárkem! Na sobě tričko, že byste podle něj poznal, co měla celej tejden k vobědu, a na nohouch lodičky s nízkejma podpatkama. Taky nejmíň tejden, jesli né víc nevypucovaný.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.